

ทดลองอย่าง

ทดลองอย่าง

รัก ประชิด
หัวใจ

“ทำไมหอมจังนะ หรือกลิ่นน้ำหอม” ร่างบางชะงักงันหน้าอยู่เหนือตะกร้าก่อนจะพยายามสุดลมเพื่อหาคำตอบ เมื่อมันยังไม่ชัดเจนเธอก็ตัดสินใจหยิบเสื้อขึ้นมาตัวหนึ่งแล้วสุดลมอีกครั้ง หากไม่ได้ถูกกองเอาไว้ในตะกร้าเสื้อผ้าเธอก็คงคิดว่านี่เป็นเสื้อที่ยังไม่ได้ใส่แน่

“เธอชอบดมเสื้อที่ใส่แล้วหรือ” เสียงทุ้มดังขึ้นจากด้านหลัง

สมาธิเบิกตากว้าง ก่อนจะหันขวับไปมองที่ต้นเสียงก็พบว่าเป็นแดนกำลังยืนฟังผนังมองมาทางเธอด้วยสายตางุนงงสงสัย

“แหะ คือหนูสงสัยเฉยๆ นะจะว่าทำไมมันมีกลิ่นหอม” สมาธิพยายามยิ้มสู้อย่างชัดเจน เป็นเธอจะรู้สึกยังไงนะถ้ามีคนมาดมเสื้อของเธอแล้วตัวเธอเองมาเห็น ถ้าเกิดขึ้นจริงเธอก็คงชกคนคนนั้นจนหน้าหงายแน่

“ถ้าสงสัยเรื่องนั้นเธอต้องมาดมที่ตัวของฉัน”

รักประชิดหัวใจ

นวนิยาย เขียน

พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2564

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2746-2

ภาพประกอบ nadtytok / Shutterstock.com
HappyAprilBoy / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย JAMSAI

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 329 บาท

พิวินู

กระดาษหนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคคุณ

www.greenread.com

คำนำ

หลังจากฝากผลงานแสนน่ารักในเรื่อง 'ดวงกัลยา' และ 'นางสาวอันดับสอง' ไปได้แล้ว ฌวลัยก็กลับมาอีกครั้งพร้อมผลงานใหม่ 'รักประชิดหัวใจ' ที่กำลังอยู่ในมือของนักอ่านทุกท่านนี้ แนนอนว่ายังคงคอนเซ็ปต์การถ่ายทอดเรื่องราวอย่างสนุกสนานตามแบบฉบับของฌวลัยเหมือนเช่นเคยค่ะ

'รักประชิดหัวใจ' เป็นเรื่องราวของ 'สมใจ' เด็กสาวจากต่างจังหวัดที่หนีมาอยู่กรุงเทพฯ เพราะไม่อยากถูกพี่ชายจอมโหดบังคับให้เป็นนักมวย แม้สมใจจะรู้ว่าพี่ชายทำไปเพราะหวังดี อยากให้เธอรุ่งโรจน์ในเส้นทางนักมวย แต่ในความเป็นจริงแล้วใครจะอยากถูกบังคับ

นอกจากอยากหลบหนีจากพี่ชายของตนเองแล้ว สมใจก็ยังต้องการมาหาชายผู้เป็นรักแรก ซึ่งเขาได้โยนกะละมังสีชมพูช่วยชีวิตเธอเอาไว้ตอนเธอเกือบจมน้ำตายเพราะเป็นตะคริวเมื่อหลายปีก่อน ทว่าในกรุงเทพฯ ล้วนมีแต่คนแปลกประหลาด โดยเฉพาะอย่างยิ่งครอบครัวของคุณนายดวงที่เธอต้องมาอาศัยอยู่ด้วยในฐานะเด็กรับใช้ในบ้าน

แล้วงานนี้สมใจจะเอาตัวรอดจากความประหลาดของชาวกรุง และหารักแรกของตัวเองพบหรือไม่ เลิฟขอเชิญชวนนักอ่านทุกท่านลุ้นไปพร้อมๆ กันในหน้าถัดไปเลยล่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

'ถวัลย์' เติบโตไถ่ในย่านปริมณฑล ไม่เคยอยู่ในกรุงเทพฯ อย่างจริงจังมาก่อน เริ่มจับงานเขียนตั้งแต่อายุ 15 แต่ไม่เคยจบสักทีจนเมื่อสองสามปีมานี้ เติมทีเป็นคนที่ไม่ค่อยชอบอ่านหนังสือเพราะเมื่อยมากจริงๆ แต่หากว่าเป็นนิยายหรือนิทานจะสามารถทนอ่านจนจบได้ จากนั้นก็อ่านทุกอย่างได้หมดเพราะความเคยชิน แต่นอกจากจะได้รับแรงบันดาลใจในการเขียนมาจากการอ่านแล้วก็ยังได้มาจากการดูหนัง เล่นเกม เมื่อจับทุกอย่างมารวมกันได้แล้วก็ใส่ไอเดียของตัวเองลงไปให้แตกต่าง แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดคือผู้เขียนต้องรู้สึกสนุกไปกับการเขียน เพราะเมื่อใดที่เรารู้สึกสนุก เชื่อว่าผู้อ่านก็จะรู้สึกสนุกไปด้วย (หรืออาจจะคิดไปเองก็ได้ ^_^)

หากอยากจะไปเฝ้าที่กับไรเตอร์ก็แวะไปเยี่ยมได้ที่

<https://www.facebook.com/mustberread101> นะจ๊ะ

ถวัลย์

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แต่งขึ้นจากจินตนาการของฟู้ซึย
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย LOVE ได้ที่

www.facebook.com/withlovebyjamsai

บทที่ 1

สมใจ

ตอนที่ยังเด็กกว่านี้สมใจเคยคิดว่าจะโตขึ้นเป็นนักมวยหญิงผู้ยิ่งใหญ่ของหมู่บ้านห้วยตำลึงให้ได้ แต่ตอนนี้เด็กหญิงได้เปลี่ยนความตั้งใจแล้ว ต่อจากนี้เธอจะขอโตไปเป็นอะไรก็ได้ที่ไม่ใช่นักมวย

เพราะอะไรนะเธอ...

'สมใจ! เอ็งออกมาเดี๋ยวนี้ละ' เสียงตะโกนดังลั่นมาจากไกลทำเอาสมใจสะดุ้งเฮือก เมื่อก่อนเธอรักพี่ชายคนนี้มาก ทุกย่างก้าวของสมจิตทำให้เธอและคนในหมู่บ้านภูมิใจเสมอ แต่ตอนนี้พี่ชายของเธอกลับกลายเป็นคนประสาทที่ชอบบังคับให้น้องสาวซ้อมมวยอยู่ตลอด และไม่มีใครช่วยเธอได้เลย

'ถ้าเอ็งไม่ออกมาเข้าจะให้เอ็งงตข้าวเย็นแล้วใส่ 'รองเท้าแตะคูใหม่' ไปวิ่งบนเขาอีกสามรอบ' พอได้ยินคำพูดของสมจิตแล้วเด็กหญิงสมใจก็ตัวสั่น ก็มองรองเท้าแตะหนังที่สายขาดข้างหนึ่งของตัวเอง

ช่างมันเถอะ...ใครจะสนรองเท้าแตะคูใหม่กัน ในเมื่อใส่ไปก็ต้องขาดอยู่ดีเพราะเธอต้องวิ่งขึ้นเขาวนละสามรอบทุกเช้า รองเท้าที่หนักก็ทนไม่ได้ทั้งนั้นแหละ คิดแล้วก็อึดอัด

'ฉันไม่เอารองเท้าหอรอก ยอมเดินเท้าเปล่าไปตลอดชีวิตยังดีกว่า'
พอพูดจบเด็กหญิงก็เอามือปิดปากตนเองแน่น

ตายแล้ว คิดดังไปหน่อย

เสียงคิดดังเมื่อครูนั้นสะท้อนอยู่ในโถงที่เด็กหญิงกำลังแอบซ่อนตัว ถ้าไม่ใช่คนหูหนวกก็ต้องได้ยินอย่างชัดเจน นั่นทำให้คนที่เกือบจะเดินออกไปไกลแล้วอย่างสมจิตต้องเดินกลับมาที่ต้นตอของเสียง สิ่งแรกที่ชายหนุ่มเห็นคือน้องสาวของเขา กำลังปีนออกจากโถงด้วยท่าทางลุกลี้ลุกลน หลังจากพยายามอยู่พักหนึ่งร่างเล็กก็หลุดออกมาจากปากโถงได้ ในใจรู้สึกโล่งเพราะคิดว่าสมจิตพี่ชายของเธอคงจะเดินไปไกลแล้ว

'เอ็งจะไปไหนสมใจ' เสียงที่ดังขึ้นด้านหลังทำเอาเด็กหญิงสะดุ้งเฮือก เมื่อหันไปมองเธอก็เจอกับชายหนุ่มร่างสูง ผิวคล้ำ ใบหน้ามันตึงจ้องเขม็ง มาที่เธอเหมือนกำลังคาดโทษ พี่ชายของเธอไม่ได้ใส่เสื้อเหมือนทุกวัน อันที่จริงเขาไม่เคยใส่เสื้อเลย ท่อนล่างก็จะสวมกางเกงมวยอยู่ตลอดเวลา จนบางครั้งชาวบ้านแถวนี้ก็คิดว่าสมจิตมีกางเกงแค่ตัวเดียว

'อ้าว! พี่สมจิต กลับมาแล้วเหรอ ฉันว่าจะไปซ้อมมวยอยู่พอดี'

'เมื่อก็ไม่ได้ยินที่ข้าเรียกจริงๆ เหนอ'

'โอ๊ย ได้ยินที่ไหน ฉันเพิ่งมา'

สมจิตหรีตตามองเด็กหญิงหน้าตามอมแมมด้วยสายตาจับผิด ใครๆ ก็บอกว่าเขาโง่ ทว่าตั้งแต่มีน้องสาวทุกคนก็เลิกพูดเรื่องนี้ เพราะสมใจน้องสาวของเขามันโง่กว่า แต่ก็ยังมีข้อดีอยู่บ้างตรงที่อีกฝ่ายเป็นเด็กผู้หญิงที่ถึกทน ตั้งแต่เกิดมายังไม่เคยป่วยเลยสักครั้ง วึ่งก็เร็ว น้ำหนักเท่าตอนเตะก็ดี เรื่องใช้กำลังไม่ว่าจะสอนยังเียงสมใจก็จำได้หมด มีอยู่เรื่องเดียวที่เป็นปัญหาคือ...มันไม่ชอบชกมวย

บ้าไปแล้ว...ทั้งที่มีพรสวรรค์ขนาดนั้น

เขาจะไม่ยอมให้น้องสาวของเขาต้องทิ้งพรสวรรค์นี้ไปอย่างเด็ดขาด

ต่อให้ต้องกลายเป็นไอ้พี่ชายใจทมิฬก็ตาม มือใหญ่จับเข้าที่คอเสื้อของน้องสาวก่อนจะกึ่งลากกึ่งจูงไปยังลานซอมนที่เขาสร้างขึ้นมาเอง ที่นี้มีทั้งกระสอบทรายและต้นกล้วย แม้ว่าต้นกล้วยทุกต้นจะถูกเตะจนล้มไปเกือบหมดแล้ว แต่ใครจะสนใจเมื่อมันทำให้สนใจแข็งแรงแกร่งขึ้น

'วันนี้ถ้าเอ็งตั้งใจซอมนดีๆ พรุ่งนี้ตอนเย็นข้าจะให้ไปเล่นกับเพื่อนในหมู่บ้าน' คำพูดที่ดูเหมือนจะเป็นการอนุญาตอย่างใจดี ทำให้ไม่สนใจฟังแล้วเหมือนกำลังถูกลิตรอนสิทธิของเด็กอย่างไรก็ไม่รู้ แต่ในบ้านของเขามีสมจิตเป็นผู้ใหญ่เพียงคนเดียว ถึงจะไม่อยากทำขนาดไหนยังงี้ก็ต้องเชื่อฟัง แค่ว่าพรุ่งนี้เขาจะไม่ผิดสัญญา

เย็นวันรุ่งขึ้น

สมใจอยากตาย...

เด็กหญิงมองเพื่อนหญิงชายวัยเดียวกันด้วยสายตาเลือนลอย สมจิตให้เธอมาเล่นกับเพื่อนในหมู่บ้านก็จริง แต่ไม่ได้บอกว่าตัวเขาเองจะตามมาด้วย เด็กในหมู่บ้านนี้ไม่มีใครที่ไม่กลัว 'สมจิต จงจินตนาการเอาเอง' ลักคน

ฟังไม่ผิดหรอก พี่ชายของเธอชื่อ 'สมจิต จงจินตนาการเอาเอง' เป็นทั้งชื่อจริงที่มาเปลี่ยนเอาที่หลังและชื่อในวงการมวย เธอไม่รู้ว่ามีใครมันอุทริตังให้ แต่เดาว่าคนคนนั้นมันคงจะเกลียดสมจิตพอสมควร มีครั้งหนึ่งที่พี่ชายของเธอพยายามจะให้สนใจเปลี่ยนนามสกุลเดิมจาก 'ไกลกระโทก' เป็น 'จงจินตนาการเอาเอง' แต่โชคดีที่ทางอำเภอพอจะมองเห็นสีหน้าที่ดูยุ่งงาก็โดนบังคับมาของเธอจึงหาเหตุผลช่วยพูดจนสมจิตยอม

'สนใจ กลับไปซอมนมวยเถอะ เอาไว้วันหลังค่อยมาเล่นแล้วกันนะ' สายรุ้ง เพื่อนสนิทที่เรียนห้องเดียวกันกับสมใจกระซิบ เดว่าคงจะรู้สึกเกร็งมากที่สมจิตตามมายืนจ้องจนไม่กล้าเล่นอะไรแบบนี้

สมใจพยักหน้า รู้ตัวเองว่าชาตินี้หากยังมีสมจิตเป็นผู้ปกครองยังเ

ก็คงจะไม่มีอิสระ ตอนนั้นเธออายุแค่สิบขวบ อยู่ในวัยที่ต้องเรียนหนังสือ และเล่นกับเพื่อน ถึงเธอจะโง่มากจนใครๆ บอกว่าไม่จำเป็นต้องไปโรงเรียนก็ได้ แต่เหตุผลหลักที่สนใจชอบไปโรงเรียนก็เป็นเพราะว่ามีแค่เวลานี้เท่านั้นที่เธอไม่ต้องซอมนม

สมจิตดูว่าเรื่องเมื่อเห็นว่าเป็นเด็กพวกนี้เล่นกันอย่างผินๆ ไม่กล้าแม้แต่จะหัวเราะ ในความคิดของเขาเด็กพวกนี้น่าจะจับไปซกมวยให้หมด ให้สมกับที่เป็นอนาคตของชาติ แต่ช่างเถอะ ปล่อยให้เล่นกันอย่างไร้สาระต่อไป ในขณะที่น้องสาวของเขาได้เป็นแชมป์มวยโลกแล้วกัน

แล้วสองพี่น้องก็พากันกลับไปซอมนมต่อ...

มีอยู่ช่วงหนึ่งก่อนที่สนใจจะขึ้นชั้นมัธยมในที่สุดสมจิตก็มีคนรักและกำลังจะแต่งงาน วันแต่งงานของพี่ชายสนใจถึงกับร้องไห้โฮจนทุกคนคิดว่าเธอหวังพี่ชายจนไม่ยอมให้เขามีครอบครัว แต่ใครบ้างจะรู้ว่าสนใจดีใจขนาดไหนที่ต่อไปนี้สมจิตจะมีครอบครัวแล้วไม่มาตั้งความหวังกับเธออีก

แต่ดีใจได้ไม่นานสนใจก็บังเอิญไปได้ยินเรื่องหนึ่งเข้า

'พี่จิต แจ่มเป็นหมันจะ ขอโทษนะที่ไม่ได้บอกก่อน' แจ่มใส ภรรยาหมาดๆ ของสมจิตสารภาพขึ้นในเย็นวันหนึ่งที่สนใจเพิ่งกลับมาจากโรงเรียน สมจิตนั่งไปก่อนจะลูปศิริชะภรรยา ใจหนึ่งสนใจก็นึกชื่นชมพี่ชายที่เป็นลูกผู้ชายตัวจริงขนาดนี้ แต่คำพูดต่อมากลับทำให้เธอตัวแข็งทื่อ

'ไม่เป็นไรแจ่ม เราเลี้ยงสนใจเป็นลูกก็ได้ ลูกที่ต้องเป็นแชมป์มวยโลกหญิง' ดวงตาของสมจิตมองขึ้นไปบนฟ้าอย่างมีความหวัง เขาไม่ได้หวังจะมีลูกมีหลานเยอะเยาะ แต่ขอแค่ใครสักคนที่มีพรสวรรค์พอที่จะสานต่อความฝันของเขาให้สำเร็จ ไม่นานหลังจากนั้นสมจิตก็เปิดค่ายมวยเล็กๆ ขึ้นในหมู่บ้านห้วยด่าง...

'ค่ายจงจินตนาการเอาเอง'

'ชื่อค่ายก็ปัญญาอ่อนแล้วสนใจเอ๊ย' สายรุ้งว่าในขณะที่กำลังหยิบขนม

ที่วางบนโต๊ะไม้เก่าๆ เข้าปาก สวมใจกับสายรุ้งยังคงเป็นเพื่อนห้องเดียวกัน เพราะแต่ละระดับชั้นในโรงเรียนมีแค่ห้องเรียนเดียวเท่านั้น

จนขึ้นมัธยมศึกษาปีที่สองเพื่อนที่เรียนมาด้วยกันบางคนก็หายหน้าหายตาไป เลิกเรียนบ้าง มีสามปีก่อนวัยอันควรบ้าง ดังนั้นตอนนี้ทั้งห้องเรียนก็มีนักเรียนแค่สิบเก้าคนเท่านั้น ผู้หญิงสิบสี่คน ผู้ชายห้าคน

เด็กในวัยนี้เป็นวัยที่เริ่มอยากรู้อยากเห็นและสนใจในเพศตรงข้าม สวมใจกับสายรุ้งก็อยู่ในจำพวกนั้น และเด็กหนุ่มที่เป็นที่ชื่นชอบของสาว ๆ ทั่วทั้งหมู่บ้านก็คือ 'ขจร' ลูกชายของผู้ใหญ่บรรเจิด

ขจรถือ是孩子หนุ่มที่หน้าตาดีที่สุดในหมู่บ้านห้วยต่าลิ่ง ไม่ว่าจะเดินไปไหนก็มีตั้งแต่เด็กเล็กไปยันสาวใหญ่เหลียวหน้าเหลียวหลังมองถึงแม้ว่าเด็กหนุ่มจะตัวผอมแห้งไปสักหน่อย ทรงผมเหมือนหงอนไก่ที่พับไปด้านข้าง ที่มีไอส์แวนพลาสติกสีเขียวที่แถมมากับขนมตัดกับสีผิวเข้มราวกับวิลลี่ สมิธ และดูเหมือนเขาจะรู้ว่าตัวเองหน้าตาดี ไม่ว่าจะไปที่ไหนเด็กหนุ่มก็มักจะเอียงคอส่งสายตาให้สาว ๆ เสมอ วันนั้นก็เช่นกัน เขาเห็นพวกผู้หญิงนั่งคุยกันอยู่ที่โต๊ะไม้ใกล้โรงอาหาร

ไม่ผิดที่เขาจะบริหารเสน่ห์สักหน่อย เมื่อคิดได้แบบนั้นเด็กหนุ่มก็ใช้มือเสยผมของตนให้รับกับแสงอาทิตย์ ทำให้เห็นภาพราวกับพระเอกในภาพยนตร์

'ไม่น่ามากินตรงนี้เลย ข้าจะอ้วกวะอีจ้จ้' เพื่อนคนหนึ่งในกลุ่มพูดขึ้น
'บ้านมันไม่มีกระจกหรือไงวะ' เพื่อนอีกคนพูดเสริม

'ว่าไป เดียวสวมใจมันก็ไม่โห่หรอก ไปว่าสุดที่รักของมัน' สายรุ้งว่าก่อนจะหันมามองสวมใจพร้อมรอยยิ้ม ในโรงเรียนเล็กๆ แห่งนี้ทุกคนรู้กันหมดว่าสวมใจชอบขจร จะว่าสายรุ้งปากโป้งก็คงไม่ผิด ตอนที่อยู่ชั้นประถมสวมใจแอบบอกความลับอย่างเรื่องคนที่ชอบให้สายรุ้งฟัง พอวันรุ่งขึ้นก็รู้กันทั้งโรงเรียน...

แต่สมใจก็ไม่เคยโกรธเพื่อน นิสัยใจดียิ้มอยู่ตลอดเวลาทำให้เพื่อน ๆ สบายใจที่จะคบหาด้วย ท่าทางที่ใสซื่อ ดูแล้วเหมือนไม่มีอะไรอยู่ข้างในเลย ทำให้คนอื่นมองออกง่าย นั่นอาจจะเป็นเหตุผลที่ทุกคนชอบคบหากับสมใจ แม้อีกฝ่ายจะไม่ค่อยมีเวลามาเล่นด้วยกันก็ตาม

สมใจไม่ได้พูดอะไร ได้แต่ยิ้มอย่างขวยเขิน อาจจะเป็นตอนนั้นก็ได้ที่เธอเริ่มชอบขจร ตอนที่เธอถูกสมจิตบังคับให้ไปว่ายน้ำฝึกความแข็งแรงในคลองอยู่ เธอก็เป็นตะคริวเกือบจะจมลงไปในน้ำ ถ้าหากไม่ได้ขจรโยนกะละมังลงมา ตอนนั้นเธอก็ตายไปแล้ว

ทุกวันนี้สมใจยังเก็บกะละมังพลาสติกสีชมพูใบนั้นไว้อยู่เลย...

ขจรเองก็เหมือนจะรู้ตัวว่าสมใจนั้นแอบชอบเขาอยู่ เด็กหนุ่มรู้สึกปลื้มปริ่มที่มีคนมาชอบ แต่คนหน้าตาระดับเขานั้นเหมาะกับผู้หญิงที่มีฐานะทางสังคมสูงกว่านี้ ไอ้ประเภทอึดถือทัศนแบบสมใจเขาไม่เห็นว่าจะมีตรงไหนที่เหมาะสมกับตัวเอง อีกอย่างหลังจากจบมัธยมปลายพ่อผู้ใหญ่บรเริตก็จะส่งเขาเข้าไปเรียนในกรุงเทพฯ ถึงตอนนั้นเขาจะหาผู้หญิงที่เหมาะสมกับตัวเองแล้วใช้ชีวิตอันแสนสุขอยู่ที่กรุงเทพฯ ไม่กลับมาที่ห้วยตำลึงอีก

'เชื่อข้าเถอะสมใจ ถ้าเอาไอ้จระอะ เอ็งมีผิวเป็นกระสอบทรายดีกว่า' สายรุ้งว่าก่อนจะหัวเราะกับเพื่อน ๆ คนอื่น สมใจไม่ได้ตั้งใจเอาคำพูดของเพื่อนมาคิดมาก สำหรับเธอขจรนั้นดีที่สุดในแล้ว

เมื่อเริ่มเข้ามัธยมปลายสมใจก็ยังคงวนเวียนอยู่กับการซ้อมมวยเหมือนเดิม แต่ปีนี้พี่ชายของเธอตั้งใจจะส่งสมใจลงแข่งในสนามมวยวัดห้วยตำลึง ที่นี้มีนักมวยเก่งๆ จากจังหวัดอื่นๆ ลงแข่งกันเยอะ อาจจะเป็นเพราะบารมีชื่อเสียงของสมจิตที่เคยเป็นแชมป์ติดต่อกันถึงสามปีรวด ไม่ใช่เพียงแค่สนามมวยนี้เท่านั้น เขายังคว้าแชมป์อีกหลายรายการติดๆ กัน ทำให้ห้วยตำลึงโด่งดังในวงการมวยขึ้นมาได้

สมใจลงแข่งมวยหญิงอายุไม่เกินสิบเจ็ดปี คู่ต่อสู้เป็นหญิงสาวรุ่นราว

คราวเดียวกันจากต่างหมู่บ้านจำนวนประมาณสามคน เป็นวัยรุ่นที่ดูยังไงก็เหมือนคนไม่ได้กินข้าวมาสามวัน อาจจะเป็นเพราะต้องลดน้ำหนักหรืออดนอนเพราะหิวจนนอนไม่หลับสมองก็ไม่แนใจ

แต่แต่ไม่ก็ยกคู่ต่อสู้ของสมองก็ลงไปนอนหมอบเหมือนคนหมดแรง... ทั้งที่เธอยังไม่ได้ทำอะไรเลย

ผลคือสมองใจชนะ เป็นแชมป์มวยวัดห้วยตำลึง สมจิตทดลองสามวันสามคืน จากนั้นก็เริ่มส่งเธอไปชกมวยที่ต่างหมู่บ้าน ผลก็เหมือนเดิมคือสมองใจเอาชนะได้ทุกงานตลอดเวลาสามปีจนกระทั่งจบมัธยมปลาย ซึ่งเป็นเวลาที่สมองใจไม่ไหวอีกต่อไป

เธอจะไม่ชกมวยอีกแล้ว!!

พอกันที่... เธอจะเริ่มจากการเผาหมวกกับกระสอบทราย แต่พอจะเริ่มเผาเท่านั้นหญิงสาวก็รู้สึกว่าคุณเองไม่ได้วางแผนอะไรสักอย่าง ถ้าปฏิบัติตอนนี้สมองใจก็จะรู้เรื่องแล้วต้องหาทางให้เธอกลับมาชกมวยอีกแน่

ไม่เอา!

"พุงนี่แล้วกัน" สมองใจนก่อนจะเก็บข้าวของที่เตรียมมาเผาเอาไว้ที่เดิม คินนี่เธอจะคิดแผนก่อน ถ้าไม่อย่างถูกบังคับก็ต้องหนี แล้วจะหนีไปที่ไหน หนีไปหาใคร ต้องไปปรึกษาเรื่องนี้กับสายรุ้งแล้วค่อยลงมือทำอะไรดีกว่า

"พี่แจ่ม วันนี้นั้นขออนุญาตไปค้างบ้านรุ้งนะจ๊ะ เตียวรุ้งมันต้องไปเรียนต่อ อีกหน่อยก็ไม่ได้เจอกันแล้ว" ตอนนี้สมองใจเป็นสาวเต็มตัวแล้ว แต่หน้าตากับเสื้อผ้ายังเลอะเทอะไปด้วยดินกับฝุ่น แจ่มใสเห็นแล้วก็รู้สึกสงสารพยายามหาเสื้อผ้าสวยๆ ให้น้องสามีใส่ แต่ไม่นานสมองใจก็ให้เปลี่ยนเป็นชุดเดิม บอกว่ามันไม่เหมาะที่จะชกมวย

"ได้ ไปสิ เตียวพี่จะบอกพี่จิตมันเอง" แจ่มใสว่า

"ขอบคุณจ้าพี่แจ่ม" หญิงสาวกล่าวขอบคุณ ก่อนจะวิ่งไปหยิบเสื้อผ้า

ในห้องนอนยัดใส่กระเป๋าแล้วขี่จักรยานออกไปทันที พอนึกได้ว่าอีกไม่กี่วันสายรุ้งจะทยอยเก็บของย้ายไปอยู่หอพักที่กรุงเทพฯ แล้วก็ใจหาย

ไม่ใช่ว่าเพื่อนทุกคนในห้องจะได้เรียนต่อกันหมด มีแค่สี่ห้าคนเท่านั้นที่ได้เรียนต่อ สายรุ้งกับซอริกก็เป็นหนึ่งในนั้น สายรุ้งเรียนเก่ง ไม่แปลกที่จะเข้ามหาวิทยาลัยแถวปริมณฑลได้ ส่วนซอริกนั้นเพราะที่บ้านมีเงินจึงสามารถเข้าเรียนมหาวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพฯ ได้ ส่วนเธอที่เอาแต่ชกมวยไปวันๆ ก็ต้องติดอยู่ที่นั่นคนเดียว

ไม่ยุติธรรมเลย... เธอไม่ได้อยากชกมวยสักหน่อย

เมื่อมาถึงบ้านของสายรุ้งแล้วสนใจก็เริ่มปรึกษาเรื่องของตัวเองคิดเอาไว้ สายรุ้งนั่งคิดอยู่สักพักก็ถามเรื่องญาติของสนใจที่ชอบส่งพวกขนมมาให้กินที่ทำงานเป็นแม่บ้านอยู่ในกรุงเทพฯ บางทีวันหยุดยาวๆ ป้าสมทรงก็จะหอบเอาของกินเยอะเยอะมาจากกรุงเทพฯ แต่ระยะหลังนี้ไม่ได้มาเพราะอายุเยอะเลยเดินทางลำบาก

"เอ็งมีเบอร์โทรของป้าสมทรงไหมสนใจ"

"ไม่มีจ้ะ ป้าน่าจะเคยให้ไว้ แต่อยู่ที่พี่สมจิต" สนใจว่า

"แล้วพี่สมจิตเก็บไว้ที่ไหน"

"ไม่รู้เหมือนกัน" เห็นท่าทางสมองกลวงของสนใจแล้วสายรุ้งก็ได้แต่ถอนหายใจ ถ้าเกิดชาติหน้าต้องมาเป็นเพื่อนกันอีก ขอให้สนใจมันมีสมองมากกว่านี้นิดหน่อยก็ยังดี แต่อย่ามีมากเกินไปจนเธอเอาเปรียบไม่ได้แล้วกัน

"เออจ้ะ ต้องเอาเบอร์ป้ามาก่อน พรุ่งนี้กลับไปที่บ้านด้วยกัน ข่าว่าพี่สมจิตต้องมีเบอร์อยู่ในมือถือแน่" ข้อสันนิษฐานของสายรุ้งทำเอาสนใจที่ง เธอไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าจะต้องหาเบอร์โทรศัพท์ของป้าสมทรงจากโทรศัพท์มือถือของสนใจ

เช้าวันรุ่งขึ้นสายรุ้งมาที่บ้านของสนใจ สมจิตกำลังจัดตารางการ

ซอมนมยให้น้องสาวด้วยท่าทางอารมณ์ดี ชื่อเสียงของสมใจตอนนี้ทำให้
ค่ายนมยของเขาเริ่มมีเด็กผู้ชายตัวผอมแห้งสามสี่คนมาซอมนมยที่นี่แล้ว

"อ้าว เอ็งสองคนกินข้าวกันมาหรือยัง!" แจ่มใส่ตะโกนถาม

"กินมาแล้วจ้า" สายรุ้งตะโกนตอบ ก่อนจะมองขึ้นไปบนบ้านแล้วก็
เห็นสมจิตกำลังเขียนอะไรบางอย่างอยู่ที่โต๊ะ เมื่อสองสาวเดินขึ้นไปสายรุ้ง
ก็ไม่ลืมที่จะเหล่มองมือถือของสมจิตที่วางอยู่บนโต๊ะตอนนี้

"สมใจ เอ็งชวนพี่สมจิตลงไปข้างล่างหน่อย" สายรุ้งกระซิบ

"ทำไมล่ะ" สมใจกระซิบกลับ

"เออน่า ทำตามพี่สาวออก"

สมใจถอนหายใจเฮือกใหญ่ อย่างเดียวที่จะทำให้สมจิตขยับตัวออกจาก
ตรงนั้นคือเรื่องซอมนมย เห็นสีหน้าจริงจังของพี่ชายแล้วเธอก็หนักใจ

"พี่สมจิต ฉันจะให้พี่ดูทำที่ฉันซอมนมมาหน่อย"

"อะ? เอ็งซอมนมมาหรือ ไหนล่ะ ลงไปข้างล่างเลย" สมจิตมักจะตื่นเต้น
ทุกครั้งที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับนมย ทุกคนรู้จักอ่อนข้อนี้ดี รวมถึงสมใจเองก็ด้วย
เมื่อทางสะดวกแล้วสายรุ้งก็หยิบโทรศัพท์ของสมจิตขึ้นมา คนที่วันๆ
เอาแต่ซกมยคงไม่ได้มีรหัสผ่านแน่ แต่พอสายรุ้งแตะที่หน้าจอเท่านั้นมัน
ก็ขึ้นว่าให้ใส่รหัสผ่าน!

ฉลาดขนาดนั้นเชียว! สายรุ้งหมดทางเลือกจึงตัดสินใจทำบางอย่าง

"พี่สมจิต ฉันยืมมือถือโทรหาแม่หน่อยนะ"

"เออ!" สมจิตตะโกนตอบ

"รหัสอะไรจ๊ะ"

จากนั้นสมจิตก็บอกรหัสผ่านโดยไม่ได้คิดสงสัยเลยว่าอีกฝ่ายมีแผน
สมใจทิ้งในไหวพริบของสายรุ้ง หากเป็นเธอก็คงจะคิดไม่ออกแน่ว่าจะ
ทำอย่างไร

สายรุ้งยิ้มกริ่มเมื่อเห็นรายชื่อ 'ป้าสมชง' อดขำไม่ได้ที่เจ้าของมือถือถือ

สะกดชื่อป่าต่างๆ ผิดแบบนี้ หลังจากยิ้มอยู่สักครู่เธอก็รีบเอามือถือของตัวเองถ่ายรูปเบอร์โทรศัพท์ของป่าสมทรงเอาไว้แล้วก็รีบลากลับบ้านทันที

วันรุ่งขึ้นสนใจไปที่บ้านของสายรุ้งเพื่อจะโทรหาป่าสมทรงด้วยกัน ในช่วงเวลาที่รอสายเป็นช่วงเวลาที่สนใจแทบจะหยุดหายใจ นี่จะเป็นการกระทำที่บ้าบิ่นที่สุดที่เธอเคยทำมาเลยทีเดียวนะ

"ฮัลโหล" ปลายสายรับแล้ว

"ฮัลโหล ฉันขอสายป่าสมทรงหน่อยจ้ะ" สนใจว่า

"ฉันนี่แหละจ้ะ จากไหนล่ะ"

"ป่าสมทรงหรือจ้ะ นี่ฉันสนใจนะ น้องพี่สมจิต"

"อ้าว! สนใจ เอ็งเองหรือหรือ ข้าเพิ่งบอกสมจิตมันอยู่เชื่อว่าให้เอ็งมาเที่ยวที่กรุงเทพฯ บ้าง มาอยู่บ้านคุณนายดวงก็ได้ คุณนายใจดี" น้ำเสียงของป่าสมทรงทำให้สนใจคลายความกังวลไปได้เยอะ สิ่งที่เธอกลัวที่สุดคือกลัวว่าป่าสมทรงจะจำเธอไม่ได้หรือไม่ก็ไม่อยากให้ไปอยู่ด้วย

"ฉันก็อยากไปจ้ะ แต่ไม่รู้ว่าจะไปอยู่ที่ไหน"

"แล้วนี่เบอร์ใคร ป่าส่งข้อความไปให้เอ็งที่เบอร์นี้ได้ไหมล่ะ" ลินเสียงของป่าสมทรงสนใจก็หันไปกระซิบถามเพื่อนว่าได้ไหม เมื่อเห็นสายรุ้งพยักหน้าเธอก็รีบบอกกับปลายสายว่าได้

"รอแป๊บนะ" พุดจบป่าสมทรงก็วางสาย ก่อนที่ไม่นานข้อความระบุที่อยู่กรุงเทพฯ ของป่าสมทรงจะส่งมา สายรุ้งชะงักหน้ามาตุ๊กก็เห็นที่อยู่ถูกส่งมาแล้ว หญิงสาวเบิกตากว้าง ไม่รู้จะหงุดหงิดหรือจะหัวเราะดี เพราะชื่อที่อยู่ของคนกรุงเทพฯ นี่มันแปลกเกินไป

บทที่ 2

แดน เนรมิต

"เสร็จแล้วไซ้" โหมคะคุณแดน" เสียงของสมทรงถามเจ้านาย
"อืม น่าจะมาถูกแล้วละ"

"ขอบคุณมากค่ะ" สมทรงยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ เธอเคยถามเรื่องที่จะให้
สนใจมาอยู่เพื่อเรียนต่อในกรุงเทพฯ หลายครั้ง แต่สมจิตก็ปฏิเสธ
บอกว่าสนใจอยากเป็นนักมวยอยู่ที่หมู่บ้านและไม่อยากเรียนต่อ เธอเองก็
เป็นแค่นักเต้นรำที่นั่นจึงไม่กล้าที่จะพูดอะไรมา วันนี้สนใจติดต่อมาเองทำให้
เธอดีใจมาก พอต้องส่งที่อยู่ไปให้หลานสาว มองซ้ายมองขวาก็ไม่มีใคร
นอกจากลูกชายคนโตของเจ้าของบ้านที่กำลังนั่งอ่านหนังสือ ฟังเพลง แล้ว
ก็เล่นเกมไปพร้อมกัน ดูท่าทางไม่ค่อยยุ่งเท่าไรเธอก็ตัดสินใจเอ่ยปาก
ขอความช่วยเหลือให้พิมพ์ที่อยู่ของบ้านไปให้หลานสาวหน่อย

"ครับ" ชายหนุ่มตอบคำเดียวก่อนจะหันไปทำกิจกรรมที่ค้างคาต่อ
เสียงเพลงดังคลอไปกับเสียงทีวี เมื่อหน้าจอโทรทัศน์กำลังขึ้นดาวนโหลด
ชายหนุ่มก็ก้มหน้าอ่านหนังสือ พอเริ่มเข้าเกมเขาก็หยุดอ่านหนังสือแล้ว
เล่นเกมต่อ สมทรงเป็นคนแก่คนแก่ของบ้าน เห็นภาพผิดปกติแบบนี้
จนชินเสียจนลืมไปว่าคงไม่มีมนุษย์บ้านไหนทำแบบนี้

กระทั่งเสียงโทรศัพท์ของเขาดังขึ้น...

สมทรงเดินไปหยิบโทรศัพท์มือถือของเจ้านายทันทีแล้วกดปิดเสียง ก่อนที่จะเดินออกไปทำงานในครัวต่อก็ไม่ลืมหันมาบอกอีกฝ่ายว่า "ป่า ปิดเสียงให้แล้วนะคะ สีทุ่มคุณแดนอย่าลืมโทรกลับนะ"

"ครับ"

ลูกชายคนโตของบ้านคนรวยหลังนี้ชื่อ 'แดน' เฉยๆ เป็นทั้งชื่อเล่น และชื่อจริง เมื่อตอนยังเด็กคุณนายดวงผู้เป็นมารดาเคยตั้งชื่อจริงเอาไว้ ยาวเหยียดว่า 'แดนนรมิต' แต่ถูกเปลี่ยนในภายหลังเพราะผู้เป็นบิดารับไม่ได้ และเขาเป็นจิตแพทย์ชำนาญการด้านจิตเวชศาสตร์ทั่วไป

ในบ้านหลังนี้นอกจากแดนแล้วยังมีความฝันหรือ 'คุณตรีม' เป็นน้องสาวของแดน คุณนายดวงผู้เป็นมารดาของทั้งสองคือเจ้าของบ้าน สามีของคุณนายดวงเสียชีวิตไปเมื่อสิบกว่าปีก่อน ดังนั้นบ้านหลังนี้จึงมีเจ้านายแค่สามคน นอกนั้นก็แค่แม่ครัวกับคนงานในบ้าน สมทรงเป็นคนเก่าแก่ที่สุด อยู่ทำงานที่นี่ตั้งแต่แดนเพิ่งเกิด จะเรียกว่ากลายเป็นญาติผู้ใหญ่ไปแล้วก็ได้

ถึงคนบ้านนี้ไม่มีใครปกติ แต่ก็ใจดีมาก

แต่ว่าไม่ปกติยังงั้นหรือ

"ดิกๆ" สมทรงได้ยินเสียงหัวเราะแหลมดังมาจากทางห้องนั่งเล่น เมื่อหันไปมองก็เห็นเจ้านายของบ้านคือคุณนายดวงกำลังนั่งเล่นโทรศัพท์มือถืออยู่บนโซฟา ถึงจะอายุมากแล้ว แต่คุณนายก็ยังก้าวทันเทคโนโลยีเสมอ หลายคนอาจจะคิดว่าเป็นเพราะคุณนายดวงเป็นนักธุรกิจจึงต้องใช้ของพวกนี้เป็นเรื่องปกติ แต่เดาว่าคงไม่มีใครหัวเราะแบบนี้กับเรื่องงานแน่

"เอ่อ รับน้ำไหมคะคุณนาย" สมทรงถาม

"ดิกๆ" เสียงหัวเราะของอีกฝ่ายทำหน้าที่เหมือนรหัสลับ

"อ้อ สีครึ่งหมายถึงไม่เอา" สมทรงพึมพำกับตนเองก่อนจะเดินออกไป
ช่วงเวลาหลังเลิกงานของคุณนายดวงจะไม่มีใครกล้าเข้าไปเข้าชี้ถามอะไร
ทั้งนั้น ทำได้แค่ทนฟังเสียงประหลาดเท่านั้น

"ดูก็รู้แล้วอะ คนนี้เมะ* คนนี้เคะ** น่ารักอะไรแบบนี้" เสียงของ
คุณนายดวงยังคงพึมพำไปเรื่อยเปื่อย ยังดีที่ช่วงนี้ความฝันไปเมืองนอก
ไม่อย่างนั้นพวกแม่บ้านคงจะต้องนอนอย่างรีนหูแน่นเพราะสองแม่ลูกจะ
ร้องโอเปร่ากันทั้งคืน

อันที่จริงชีวิตคนที่ทำงานในบ้านหลังนี้ก็ไม่ได้น่าสงสารไปเสียหมด
ที่เงินเดือนเยอะกว่าที่อื่น ยังอยู่มานานก็มีสวัสดิการให้ มีวันหยุดพักผ่อน
ถ้าใครมีลูกมีหลานคุณนายดวงก็สนับสนุนทุนการศึกษาอย่างเต็มที่

พอถึงเวลาสี่ทุ่มแดนนก็เลิกเล่นเกม ฟังเพลง และอ่านหนังสือ เมื่อเดิน
ออกมาก็เห็นมารดากำลังนั่งหัวเราะคนเดียวเหมือนทุกวัน ปีนี้เขาอายุ
สามสิบสองแล้ว มารดาของเขาก็อายุห้าสิบกว่า แต่ทุกวันนี้กลับดูเหมือน
หญิงสาวอายุสิบแปด

ว่ากันว่าภายในจิตใจของมนุษย์ทุกคนมีความผิดปกติซ่อนอยู่กัน
ทั้งนั้น แต่ดูแล้ว...

ไม่น่าเกี่ยวกับอาการทางจิตหรอก แคร่สนิยมส่วนตัว

"อ้าว! ลูกแดนนเริมิต"

"แดนนเฉยๆ ครับ"

"เคร แดนนเฉยๆ พู่งนี้แม่ว่าจะชวนหมอมที่มากินข้าวที่บ้าน" คุณนายดวง
ว่า

แดนนหันหน้าไปมองมารดาครู่หนึ่ง ก่อนตัดสินใจที่จะไม่พูดอะไร
มากไปกว่าคำว่า "ครับ"

คุณนายดวงยิ้มกริ่ม...

* เมะ มาจากเซเมรุ (Semeru) เป็นคำในภาษาญี่ปุ่น แปลว่าโจมตี รุก ในที่นี้หมายถึงผู้ชายที่รับบทบาทเป็นฝ่ายรุก

** เคะ มาจากอุเครุ (Ukeru) เป็นคำในภาษาญี่ปุ่น แปลว่าตั้งรับ ในที่นี้หมายถึงผู้ชายที่รับบทบาทเป็นฝ่ายรับ

"แดนชวนให้แม่หนอยสิ นั่งรถมาด้วยกันเลย" เห็นรอยยิ้มมีเลศนัยของมารดาเขาก็พอจะเดาได้ว่าอีกฝ่ายกำลังคิดจะทำอะไร เรื่องนี้เป็นเรื่องน่ากังวลอย่างหนึ่งของผู้หญิงสมัยนี้ที่ชอบนั่งดูผู้ชายสองคนหัวเราะกัน แล้วตอนนี้มันก็กำลังลามมาถึงผู้หญิงวัยกลางคนที่ช็อคดวงแล้ว ซึ่งผู้หญิงคนนั้นดันเป็นมารดาของเขา

มันอาจจะเป็นเรื่องดีสำหรับคนที่พอใจในเพศเดียวกัน แต่เขาไม่ได้ชอบผู้ชายสักหน่อย

"หมอพี่ย้ายโรงพยาบาลไปแล้วครับ"

"วันก่อนแม่โทรไปถามยังอยู่นะ"

"ช่วงนี้ไม่ค่อยว่างหรอกครับ งานเยอะ"

"อ้อ สนทนกันน่าดูเลยนะ รู้ตารางงานกันด้วย" คุณนายดวงหรีตาแล้วยิ้มประหลาด โชคดีที่เธอหน้าตาดีถึงได้คลอดลูกชายที่หล่อขนาดนี้ออกมาได้เฮ้อ... คนหล่อก็ต้องคู่กับคนหล่อ

หมอพี่นี่ละเหมาะที่สุดที่จะเป็นลูกสะใภ้

แดนส่ายหน้าด้วยความระอาก่อนจะรีบขึ้นไปยังห้องนอน วันนี้เขามีหลายสายต้องโทรกลับ สายไหนไม่รับก็ช่างหัวมัน แต่ที่แน่ๆ หากมีสายของหมอพี่เขาจะไม่โทรกลับแน่นอน

รู้สึกตะขิดตะขวงใจแปลกๆ

อ้อ... มีอีกคน ครั้งล่าสุดที่โทรมาก็พูดจาไม่รู้เรื่อง

'หมอบ๊องๆ ฉันท้อง ฉันท้อง ฉันท้อง ทำยังไงดี บอกใครก่อน เฮ้ย ฉันท้องบอกหมอกคนแรกนี่หว่า จริงๆ ฉันท้องบอกผัวฉันท้องปะ...'

จำได้ว่ายังไม่ทันจบประโยคดีแดนก็กดวางสายทันที ผู้หญิงบ้าคนนั้นเป็นภรรยาของคนไข้ของเขา เป็นคนประสาทที่ชอบโทรมาปรึกษาตั้งแต่เรื่องซากกะเบือยันเรือรบ ขนาดแต่งงานแต่งงานไปแล้วก็ยังไม่หยุดห่วงใยแล้วยังมาโมเมว่าเป็นเพื่อนสนิทกับเขาอีก ประกาศไปทั่วโรงพยาบาล

จนคนแอบไปลือกันว่าเขาไปเป็นชู้กับเมียชาวบ้าน
พอกันที! นึกได้แล้วกับลือกชะเลย

เช้าวันรุ่งขึ้นแดนไปทำงานด้วยความไม่สบายใจนัก บางทีเขาคงต้องหากอนโดย อยู่เหมือนคนอื่นบ้างจะได้ไม่ต้องกลับมาเจอกับสถานการณ์กดดันจากที่บ้าน ลูกชายคนอื่นคงถูกบังคับให้หาผู้หญิงที่จะแต่งงานด้วย แต่บ้านเขาต้องหาเมียเป็นผู้ชาย

"ว่าไงเสื่อแดน" เสียงทักของชายหนุ่มคนหนึ่งดังขึ้นพร้อมรอยยิ้มที่เหมือนฤดูใบไม้ผลิของอีกฝ่าย หมอพีระเป็นกุมารแพทย์หนุ่มหน้าตาดี ขวัญใจสาวแหม่และสาวเทียมในโรงพยาบาล อายุห่างกับเขาเพียงแคปีเดียว พวกเขาไม่ได้เรียนมหาวิทยาลัยเดียวกันเลยคิดว่าไม่จำเป็นต้องเรียกใครที่ใครน้อง ปกติแดนเป็นคนสนิทกับคนยาก แต่เพราะหมอพีระเป็นคนสนิทกับคนอื่นง่ายหรือบางทีอาจจะง่ายเกินไป คนเกือบทั้งโรงพยาบาลจึงเป็นเพื่อนของหมอหนุ่มหมดตั้งแต่ผู้อำนวยการยัน รมภ.

"ต้องรีบไปนั่งสมาธิ" แดนพูดขึ้นมาหัวง

"อย่าเครียดดี แม่นายก็พูดไปงั้นแหละ อีกอย่างเรื่องนี้ก็ตกลงจะตายไม่ต้องเกร็ง" คำพูดของพีระบ่งบอกชัดเจนว่าเขารู้เรื่องที่คุณนายดวงพยายามทำอยู่ตลอด มันเป็นเรื่องตกลงของคนทั้งโรงพยาบาลเลยก็ว่าได้ เขาเองก็อยากจะทำด้วยถ้าไม่ได้รู้สึกเอือมระอาจนเกินไป

"ยังไงวันนี้ก็ติดรถกลับไปด้วยละ ต้องไปทานข้าวกับแม่สามี ฮ่าๆ" พีระทิ้งระเบิดไว้ลูกใหญ่ก่อนจะรีบเดินแยกออกไปอย่างรู้งาน ไม่บอกก็รู้ว่า คุณนายดวงโทรไปชวนเองแน่ๆ

เย็นวันนั้นเองที่เขาตัดสินใจไปนอนโรงแรม อีกหนึ่งสัปดาห์ต่อมาก็ซื้อคอนโดย ใกล้โรงพยาบาลที่ทำงานแล้วกลับบ้านเดือนละสองครั้งเพื่อสุขภาพจิตที่ดี แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังต้องเจอกับคนไข้ที่มีสุขภาพจิตไม่ดี

เท่าไรอยู่ทุกวัน

"ฉันรู้สึกเหมือนถ้ากินข้าวไปแค่เม็ดเดียวน้ำหนักก็จะขึ้นคะ" คนไข้คนหนึ่งกำลังเล่าเรื่องราวของตัวเอง เรื่องนี้เป็นเรื่องปกติที่เป็นกันเยอะในหมู่ผู้หญิงที่กลัวอ้วน

"อโนเร็กเซีย"* แदनพูดขึ้น

"คือฉันไม่ได้มีปัญหาทางจิตใช่ไหมคะ"

"เป็นโรคทางจิตชนิดหนึ่งครับ เดี่ยวผมส่งรายงานกลับไปให้หมอที่ส่งคุณมาเอง ต่อจากนี้ต้องไปฟื้นฟูร่างกาย ปรึกษานักโภชนาการว่าคุณควรต้องทานอะไรเพิ่มบ้างแล้วค่อยมาบำบัด" พุดจบเขาก็ก้มหน้ามองแฟ้มประวัติของหญิงสาว เธอผอมจนเหมือนมีแต่หนังหุ้มกระดูก ดูแล้วอาจจะไม่ได้กินข้าวมาหลายมื้อ

"ฉันมาบำบัดกับหมอไม่ได้หรอกคะ" คนไข้สาวว่าพร้อมส่งสายตาดูหน้ายิ้มให้ ตอนแรกเธอมาโรงพยาบาลเพื่อตรวจร่างกาย แต่ก็ถูกไล่ออกจากแผนกจิตเวชเพราะไม่ยอมกินอาหาร รู้สึกโมโหนิดหน่อยเพราะตัวเองคิดว่าแค่ไม่กินอาหาร ไม่ต้องถึงขนาดให้เธอมาพบจิตแพทย์ก็ได้

แต่ตอนนี้อายากอยู่นานๆ เลย ขอบอก

"ผมไม่ได้เชี่ยวชาญทางด้านนี้" ชายหนุ่มว่า

"แล้วหมอเชี่ยวชาญทางด้านไหนคะ"

"ผมรักษานักโทษที่มีอาการทางจิตนะครับ พวกฆาตกรต่อเนื่อง" พอหมอหนุ่มพุดจบหญิงสาวตัวผอมแห้งก็หุบปากสนิท ดูเหมือนเธอจะไม่ว่าการรักษานักโทษที่มีอาการทางจิตนั้นต้องเป็นจิตแพทย์ชำนาญการทางนิติจิตเวช ซึ่งเขาไม่ใช่จิตแพทย์ที่ชำนาญการในด้านนั้น หญิงสาว

* อโนเร็กเซีย (Anorexia) คือโรคกลัวอ้วน จัดอยู่ในกลุ่มโรคที่มีพฤติกรรมมารกินผิดปกติ (Eating Disorder) ในที่นี้หมายถึงคนที่มีน้ำหนักตัวต่ำกว่าเกณฑ์เพราะวิตกกังวลเรื่องการกินอยู่เสมอ เป็นโรคทางจิตที่ส่งผลต่อร่างกาย ทำให้ร่างกายขาดสารอาหารอย่างรุนแรง

กล่าวอำลาหมอย่างสุภาพ ไม่กล้าทำท่าทางก้าวร้าวอีก

เมื่อถึงเวลาพักเขาก็เดินออกมาจากห้องตรวจ พอเห็นสมทรงยืนยิ้มอยู่ก็ขมวดคิ้วแน่น เขาไม่ได้กลับบ้านสักพักแล้ว การที่สมทรงมาหาถึงโรงพยาบาลแบบนี้แสดงว่ามารดาของเขาจะส่งมาแน่

"ผมยังไม่พร้อมกลับบ้าน" ชายหนุ่มพูดทันทีที่หญิงวัยกลางคนเดินเข้ามาหา สมทรงยิ้มเพราะเข้าใจดีว่าทำไมแดนถึงไม่กลับบ้าน ปัญหาพวกนี้เหมือนจะเป็นเรื่องเล็กน้อยแต่จริงๆ แล้วกลับไม่ใช่ คนที่ถูกมารดากรอกหูทุกวันว่าให้หลูกสะใภ้เป็นผู้ชายคงจะมีความเครียดสะสมแน่

"ป้าเอาของมาให้ค่ะ คุณแดนออกมาแล้วไม่เอาอะไรออกมาเลย คุณนายเป็นห่วงมาก บอกว่าไม่เป็นไรถ้าคุณแดนยังไม่อยากกลับบ้าน แต่ถ้าเหงาคูณนายอนุญาตให้หมอฟีมานอนคุยเป็นเพื่อนได้ค่ะ" พุดจบสมทรงก็อยากตีปากตนเอง แต่เพราะคุณนายสั่งให้บอกแบบนี้ห้ามตกหล่นจึงได้แต่พูดเสียงเบาจนคนอื่นแทบจะไม่ได้ยิน

แดนไม่ได้พูดอะไร แต่ส่งบางอย่างให้สมทรงแทน นั่นคือโบรชัวร์ของแผนกจิตเวช ตอนแรกเขาแค่คิดว่ามารดาคงจะชอบเรื่องนี้เป็นรสนิยมส่วนตัว แต่ตอนนี้มันอาจจะกลายเป็นอาการหมกมุ่นไปแล้วก็ได้ น่าเป็นห่วง...
"เอาไปให้คุณแม่ล่ะครับ"

สมทรงมองสิ่งที่อยู่ในมือสลัดกับเจ้านายหนุ่มแล้วถอนหายใจ คุณแดนเองก็ไม่เห็นจะเหมือนพวกชายรักชายตรงไหน คนเป็นแม่เองก็เหลือเกินที่มีความคิดแปลกๆ แบบนี้

"ช่างเถอะค่ะ คุณแดนกินข้าวกินปลาบ้างหรือเปล่านั้น ทำไมผมหลงแบบนี้" ในที่สุดสมทรงก็หันมาสนใจสุขภาพของแดน เธอนี้ก็เป็นห่วงอยู่เชื่อว่าคุณแดนของเธอจะต้องนั่งอ่านหนังสือหรือแม้กระทั่งทำอะไรสักอย่างจนไม่ค่อยได้กินข้าวแน่ๆ

"ผมก็กินข้าวอยู่นะ แต่ปลายังไม่ได้กิน" เขาว่า

เสียงพยาบาลหัวเราะกันคิกคัก ทว่าไม่ใช่เพราะมุกนั้นตลกอะไร แต่เพราะความผิดของมุกกับหน้าตายของหมอแดนต่างหาก ถึงจะเหมือนคนสติไม่ค่อยสมประกอบ แต่ด้วยความหล่อและรอยทำให้พยาบาลสาวๆ เห็นว่าเป็นเรื่องน่ารักน่าชังแทน

"ป้าเอากับข้าวมาด้วย" สมทรงยื่นกล่องข้าวที่เตรียมมาให้กับชายหนุ่ม

"ขอบคุณครับ เอาไว้ถ้าคุณแม่อาการดีขึ้นแล้วผมจะกลับบ้านนะครับ"

"นานหน่อยนะคะคุณแดน" อีฝ้ายยิ้มแหยๆ

บทที่ 3

งานหนักต้องมา

สิ่งที่ทำให้สนใจตัดสินใจที่จะทิ้งห้วยต่าลิ่งไปได้มีอยู่สามเหตุผลใหญ่ๆ อย่างแรกคือเธอไม่อยากชกมวย อย่างที่สองคือเธออยากตามสายรุ้งกับขจรไป เพราะอีกคนก็เพื่อนสนิท อีกคนก็หนุ่มที่ชอบ ส่วนอย่างสุดท้ายก็เหมือนกับอย่างแรกคือไม่เอามวย! ไม่เอาอีกต่อไปตลอดชีวิตนี้!!

"ความจริงเอ็งก็เก่งนะสนใจ จะทิ้งไปจริงๆ เหวอวะ" สายรุ้งถามย้ำกับเพื่อน

"ไม่เอานะรุ้ง ยอมตายดีกว่าให้ชกมวยอีก"

"เอาเถอะ แล้วแต่เอ็ง มากลุ่มใจเรื่องนี้ดีกว่า ที่อยู่ที่ป่าเอ็งส่งมาข่าวว่า มันไม่มีอยู่บนโลกแน่ๆ"

"อาจจะก็มีก็ได้ คงหาไม่ยากหรอก ไปถึงแล้วเราก็ถามคนแถวนั้นเอา" สมใจพูดอย่างยิ้มแย้ม ทั้งเธอและสายรุ้งต่างไม่เคยเข้ากรุงเทพฯ มาก่อน มหาวิทยาลัยที่เพื่อนของเธอจะไปเรียนนั้นก็อยู่แถบปริมณฑลซึ่งสายรุ้งเองก็มีญาติอยู่ที่นั่นเลยรู้สึกว่าจะไปได้ ไม่น่าจะหลงทาง แต่ในกรุงเทพฯ นั้นไม่รู้ว่าจะเหมือนกันหรือไม่

คล้ายๆ กันแหละมั้ง...

สมใจวางแผนที่จะออกจากห้วยต่าลิ่งพร้อมกับสายรุ้ง เธอทยอยเอาเสื้อผ้ามาเก็บที่บ้านเพื่อน ระหว่างนั้นก็ยังคงต้องซ่อมมวยทุกวันไม่ให้สมจิตรู้สึกสงสัย

"วันนี้วิ่งเสร็จแล้วเอ็งไปเตะต้นกล้วยตรงริมน้ำต่อ" สมจิตสั่งน้องสาว การไปเตะต้นกล้วยที่ว่านั้นคือการเตะจนกว่าต้นจะล้ม เธอไม่รู้เหมือนกันว่ามันเป็นการฝึกประเภทไหน ไอ้ที่ทำอยู่เขาเรียกว่าการตัดไม้ทำลายป่าไม่ใช่หรือไง

"พี่จิด ลุงเจ็ดบอกว่าถ้าตงกล้วยนั้นล้มเตียนอีกที ลุงเจ็ดจะไล่พี่ออกจากหมู่บ้านแล้วนะ" แจ่มใสเตือน สมจิตชอบไปทำลายต้นกล้วยทุกต้นในหมู่บ้าน จะเว้นไว้ก็แต่ต้นกล้วยผูกผ้าสามสีที่ชาวบ้านไปกราบไว้บูชาขอหวย ถึงแม้จะไม่มีใครเคยถูกหวยหรือพิสูจน์ได้ว่าต้นกล้วยนี้แตกต่างจากต้นอื่นอย่างไรก็ตาม

"ฮะ? พูดยังไงได้ยังไงวะ ให้มันรู้หน่อยว่าใครเป็นคนสร้างชื่อเสียงให้หมู่บ้าน แซมบีมวยโลกอย่างสมจิตจะไปอยู่ที่ไหนก็ได้โว้ย" ที่สมจิตหยิ่งผยองได้อย่างทุกวันนี้ก็เพราะถือว่าตัวเองเป็นคนทำให้ห้วยต่าลิ่งเป็นที่รู้จักในวงการมวยโลก อันที่จริงแจ่มใสก็ไม่แน่ใจในเรื่องนี้นัก หากสามีของเธอตั้งระดับโลกจริงจะมาเปิดค่ายมวยอยู่ห้วยต่าลิ่งเพื่ออะไร

"อ๊ะแค่ต้นกล้วยต้นสองต้น" สมจิตเบะปาก

"สมใจมันเตะล้มไปเป็นร้อยต้นแล้วมั้ง กระทบทรายก็มีจะให้ไปเตะต้นกล้วยทำไม" ผู้เป็นภรรยาว่า เธออดที่จะสงสารน้องสามมิไม่ได้ สมจิตบ้าอำนาจ เอาแต่ใจ ส่วนสมใจเป็นเด็กกว้างง่าย ไม่มีปากมีเสียง โดนสมจิตบังคับแบบนี้มาตั้งแต่เด็กสักวันเธอกลัวว่าจะเทลิดเอา

"แจ่ม เอ็งไม่เข้าใจหรอก นี่มันวิถีนักมวย" เขาหันมาพูดกับภรรยา ก่อนที่จะชี้นิ้วสั่งสมใจต่อ หญิงสาวยิ้มให้พี่ชายบางๆ ก่อนจะกระตือรือร้นวิ่งออกไป วันนี้จะเป็นวันสุดท้ายแล้วที่เธอจะทำตามที่พี่ชายบอก หลังจาก

วันนี้ไปสมจิตจะไม่ได้เห็นหน้าเธออีกจนกว่าจะถึงวันที่เธอเอาชนะใจขจร และแต่งงานกันได้

ใช่แล้ว! ความฝันของเธอไม่ใช่การเป็นนักมวยหรืออะไรอย่างอื่นที่ยิ่งใหญ่กว่านั้น แต่เธออยากจะเป็นศรีภรรยาที่ดีเหมือนนางเอกในละครเท่านั้นเอง แล้วพระเอกของเธอก็คือ 'ขจร' ผู้ชายที่หล่อที่สุดในหมู่บ้านและในสายตาของสมใจ

หญิงสาววิ่งออกไปตามที่พี่ชายสั่ง ไม่นานก็ถึงริมน้ำ เธอเห็นต้นกล้วยเล็ก ๆ ที่เพิ่งเติบโตได้ไม่นานแล้วก็ส่ายหน้า ต้นไม้ต้นเล็กแค่นี้เตะที่เดียวก็ล้มแล้ว ถ้าจะสร้างความแตกตื่นหน่อยก็ต้องเตะต้นที่ใหญ่กว่านี้ ซึ่งก็มีอยู่ต้นเดียวคือต้นที่ชาวบ้านมาขอหอยนั้นแหละ

"เออวะ!" สมใจจัดการดึงผ้าสามสีออกแล้วล้มต้นกล้วยนั้นด้วยการเตะในครั้งเดียว เธอดึงต้นกล้วยออกจากดินแล้วจัดการลากมันออกมาเรื่อยๆ จนถึงถนน เพราะริมน้ำที่ต้นกล้วยต้นนี้อยู่กันต้องเดินเข้าไปลึกพอสมควรกว่าจะมีคนเห็นแล้วเอาไปฟ้องผู้ใหญ่บ้านก็น่าจะใช้เวลานาน เอาไว้ที่ถนนตรงนี้เป็นเรื่องที่ถูกต้องที่สุด

ไม่ค่อยใจจั่งเท่าไรหรอก...

จากนั้นสมใจก็วิ่งไปเอากระบี่ที่บ้านของสายรุ้ง การจะนั่งรถจากหมู่บ้านเข้าไปในตัวเมืองนั้นมีแค่รถสองแถวในตลาดแค่คันเดียว แล้วคนขับรถสองแถวคันนั้นดันเป็นเพื่อนของสมจิตอีกต่างหาก ถ้าสมใจนั่งรถออกไปด้วย สมจิตจะต้องรู้แน่ ดังนั้นเธอจึงต้องเบี่ยงเบนความสนใจของทุกคนไปที่สมจิต

หลังจากได้กระเป๋ามาแล้วสมใจก็รออยู่นานเพื่อให้มั่นใจว่ามีคนมาเห็น ซากต้นกล้วย คนแรกๆ เห็นแล้วก็เดินจากไป ไม่มีใครสนใจว่าซากต้นกล้วยนี่คืออะไร

"ใกล้ลยกระทงแล้วเหอวะ" เสียงพวกคนแก่บ่นก่อนจะเดินผ่านไป
สนใจถอนหายใจ เหมือนเธอจะลืมนะอะไรไป ต้นกล้วยธรรมดาพวก
ชาวบ้านไม่มีทางสนใจแน่ เธอวิ่งกลับไปเอาผ้าสามสีที่ทิ้งเอาไว้ริมน้ำมา
ผูกที่กลางลำต้นแล้วไปแอบมองอยู่ด้านหลัง

พอชาวบ้านมาเห็นก็รีบเรียกคนอื่นมาดู ท่าทางแตกตื่นกันใหญ่
ใครกันที่บังอาจมาทำลายแหล่งขอหวยของชาวบ้านอย่างนี้ จากนั้นสนใจ
ก็รีบแสดงตัว

"เกิดอะไรขึ้นจ๊ะ อ้า! ใครกันทำแบบนี้ ไหว้หน้าผู้ใหญ่เลยนะจ๊ะ"

"นี่สนใจ เอ็งเห็นบ้างไหมว่าใครไปแถวริมน้ำบ้าง"

"ไม่มีนี่จ๊ะ เอ๊ะ! แต่ก็มีที่สมจิตคนเดียวที่ไปซ้อมมวย แต่ที่สมจิต
คงไม่ทำอะไรพิเรนทร์แบบนี้หรอกจ้ะ" สนใจทำท่าทางมีพิรุณจนสายรุ้ง
ที่ตามมาดูด้วยถึงกับกุมขมับ อยู่ดีๆ ก็ไปพูดเสียยืดยาวเหมือนกำลัง
ยึดข้อมูลอย่างนั้น ใครจะเชื่อกันล่ะ

"อ้อ! ไส้สมจิตนี่เอง ไปพวกเรา ถือต้นกล้วยไปด้วย ทำให้มันรู้ว่ามัน
บาปหนักแค่ไหน!" ว่าแล้วพวกชาวบ้านก็พากันเดินไปทางบ้านของสมจิต
ขณะที่สนใจเริ่มเป็นห่วงพี่ชายจึงจะสาวเท้าตามชาวบ้านไป แต่ถูกสายรุ้ง
ที่ตามมาดึงเอาไว้ก่อน

"ไปกันได้แล้ว" เธอว่าก่อนจะรีบลากเพื่อนออกมาจากตรงนั้น ทั้งสองคน
เดินไปที่ตลาดเพื่อที่จะขึ้นรถ ประนม คนขับรถสองแถวที่เป็นเพื่อนของ
สมจิตกำลังนั่งเล่นโทรศัพท์อยู่ในรถ ไม่นานเขาก็ได้รับโทรศัพท์จากแจ่มใส
ว่าสมจิตกำลังเกิดเรื่อง แต่เนื่องจากลูกค้าบนรถรวมทั้งสนใจและสายรุ้ง
นั่งกันเต็มหมดแล้วเขาจึงต้องวานให้คนอื่นขับรถแทน ส่วนสนใจก็ใส่หมวก
ปิดหน้าปิดตาจนแทบมองไม่ออกกว่าคือใคร

"อ้าว! นั่งรุ้ง จะไปแล้วเหออ" หญิงแก่คนหนึ่งเอ่ยทัก ห้วยต่าสิ่งเป็น
หมู่บ้านเล็กๆ ทำให้ทุกคนรู้จักกันหมด การที่สายรุ้งจะไปเรียนต่อที่

กรุงเทพฯ แน่แน่นอนว่าต้องรู้จักกันทั้งหมู่บ้านอยู่แล้ว แต่สิ่งทีคนอื่นน่าจะสงสัยมากกว่าคือหญิงสาวที่นั่งข้างสายรุ้งเป็นใครต่างหาก

"จ้า นี่ญาติฉันมาจากกรุงเทพฯ มารับนะ กลัวไปไม่ถูก" สายรุ้งเห็นสายตาสงสัยของพวกคนแก่ก็รีบพูดขึ้นมาก่อน ทีนี้ไม่ค่อยมีคนนอกเข้ามานัก ที่อยู่กันทุกวันนี้ก็เป็นคนท้องถิ่น หากใครแปลกหน้ามาทุกคนก็จะรู้ได้ทันที

"เออ ไปเรียนก็ตั้งใจเรียนละ โชคดี แล้วนี่เอ็งจะกลับมาไหม หรือจะทำงานโน่นเลย?"

"ยังไม่ทันเรียนเลยยาย เดี่ยวค่อยคิด" ความจริงสายรุ้งไม่อยากจะเสวนากับผู้สูงอายุที่นั่นมาก ยายๆ เหล่านี้ทำหน้าที่เหมือนหน่วยข่าวกรองสหรัฐฯ หรือไม่ก็สายลับรัสเซีย แม้ภายนอกจะดูเป็นคนสูงวัยที่ไม่ค่อยทันสมัย แต่พอมีข่าวอะไรแล้วละก็ จะสามารถแพร่กระจายไปได้เร็วยิ่งกว่าโซเชียลเน็ตเวิร์กสมัยนี้เสียอีก ยิ่งหลังๆ เริ่มมีเทคโนโลยีเข้ามาทำให้ลูกหลานซื้อโทรศัพท์มือถือให้ผู้สูงอายุที่บ้านพร้อมอินเทอร์เน็ต หมู่บ้านนี้มันอยู่ยากขึ้นทุกวันแล้ว...

การหลบหนีของสมใจผ่านมาได้อย่างลำบากยากเย็น เธอแทบไม่หายใจด้วยซ้ำเพราะกลัวยายๆ พวกนั้นจำเสียงหายใจได้ แม้จะถึงท่ารถไปกรุงเทพฯ แล้วสมใจก็ยังกังวลอยู่นิดหน่อยว่าสมใจจะเป็นอย่างไรบ้าง เธอเห็นแกตัวเกินไปหรือเปล่าที่อยากจะใช้ชีวิตของตัวเองที่ไม่ต้องเกี่ยวข้องกับมวย

"ถ้าเอ็งโทรหาพี่สมใจตอนนี้รับรองไม่ถึงกรุงเทพฯ เอาไว้เจอป่าสมทรงก่อนแล้วค่อยติดต่อไป" เมื่อสายรุ้งพูดแบบนี้สมใจก็พยักหน้ารับ เอาไว้เธอเจอกับป่าสมทรงก่อนแล้วค่อยหาทางคุยกับสมใจอีกที

ระหว่างทางก่อนที่จะถึงบ้านญาติของสายรุ้งหญิงสาวทั้งสองต่างมองข้างทางด้วยความรู้สึกตื่นเต้น แม้ว่าสายรุ้งจะเคยมาบ้านญาติอยู่บ่อยครั้ง

แต่ครั้งนี้ความรู้สึกกลับต่างกันโดยสิ้นเชิง เหมือนกับพวกเธอกำลังเริ่มต้นชีวิตใหม่ในสถานที่แปลกตาที่นี่ กว่าที่จะถึงบ้านญาติของสายรุ้งก็ปาเข้าไปเกือบค่ำแล้ว สมใจนอนค้างกับสายรุ้งหนึ่งคืน พอเช้าวันรุ่งขึ้นทั้งสองคนก็รีบลุกขึ้นมาแต่งตัวเพื่อที่จะออกไปข้างนอก

เป้าหมายเดียวกันก็คือ...

'5253 แขวงดาวเทียม เขตดาวเล็ก กรุงเทพฯ พัทยา 55555'

ทั้งสองพยายามสอบถามทุกคนที่สัญจรไปมาแล้วแต่ไม่มีใครรู้ว่าที่อยู่ไหน บางคนก็หัวเราะแต่ไม่ยอมบอก ทั้งสมใจกับสายรุ้งต่างจนวนัญญาจนต้องมานั่งกินน้ำอัดลมอยู่ข้างทางเพราะเหนื่อยจัด

"ลองโทรหาป้าอีกทีไหม" สายรุ้งถามขึ้น

"อืม" สมใจพยักหน้า

สายรุ้งโทรไปหาสมทรงอีกครั้งโดยมีสมใจนั่งลุ้นอยู่ข้างๆ หลังจากที่สมทรงรับสายแล้วสายรุ้งก็ถามเรื่องที่อยู่อีกครั้ง สมทรงขมวดคิ้วแน่นเมื่อคิดว่าโดนคุณแดนของเธอแกล้งเข้าเสียแล้ว จึงให้เด็กคนอื่นที่บ้านส่งที่อยู่ให้สายรุ้งกับสมใจอีกครั้ง

"ไอ้ป้าที่ไหนมันแกล้งวะเนี่ย" สายรุ้งบ่นอุบอิบ

"สงสัยคนที่ทำงานที่บ้านเหมือนกันหรือเปล่า"

"ถ้าเจอนี้เตะก้านคอมันเลยนะสมใจ เล่นไม่รู้เรื่องจริงๆ" ในใจของสายรุ้งคิดไปถึงเด็กบ่าที่ไม่มีอะไรทำนอกจากกวอนประสาทชาวบ้าน ให้เจ้านายไล่ออกจากบ้านไปเลยยิ่งดี

กว่าสมใจจะเจอบ้านที่ป้าสมทรงทำงานอยู่ก็ใช้เวลาเกินกว่าครึ่งวัน บ้านที่ว่านี้เป็นบ้านหลังใหญ่อยู่ในซอยเดียวกับตลาดที่คนชอบไปจับจ่าย

ชื่อของกัน เจ้าของบ้านชื่อคุณนายดวง เป็นเจ้าของตลาดและนักธุรกิจเกี่ยวกับบอสังหาริมทรัพย์

สนใจฟังแล้วก็ขมวดคิ้ว

"อสังหาริมทรัพย์คืออะไรอะสายรุ้ง เขาขายหอยเหรอ" หากไม่ใช่สนใจที่แต่เล็กจนโตเอาแต่ซ่อมมวยจนพันเพื่อนก็ต้องเป็นสายรุ้งที่เป็นบ้านเน่สรุปสนใจไปทำอะไรที่โรงเรียนกันแน่นะ

"เกี่ยวกับพวกบ้านและที่ดินนะ ให้เช่าหรือขายพวกนั้นแหละ"

"อ้อ" สนใจนี่ก็ออกแล้ว เหมือนเธอเคยได้ยินจากในละครนี่นา แต่จำไม่ได้ว่าตอนไหน สมจิตไม่ชอบให้เธอดูทีวีเท่าไรหรอก "สายรุ้งฉลาดจังเลย"

"ข้าไม่ได้ฉลาดหรอกสนใจ แต่เอ็งอะ...เอ้อ ช่างมันเถอะ"

สนใจกับสายรุ้งมาถึงหน้าบ้านหลังใหญ่ตามที่อยู่ บ้านนี้ใหญ่โตกว่าที่พวกเธอคิดเอาไว้มาก ที่ห้วยตำลึงบ้านหลังที่ใหญ่ที่สุดคือบ้านของผู้ใหญ่บรรเจิด แต่จะให้เทียบกับที่นี้นั้นขอบอกเลยว่าคนละเรื่อง

"เหมือนบ้านคนรวยในละครเลยอะ" สายรุ้งว่า

"ใหญ่ขนาดนี้ทำความสะอาดลำบากแน่เลย" อีกคนว่า

"เอ็งสนใจแค่เรื่องทำความสะอาดเหรออะ เขาไม่ได้เห็น้อยขนาดนั้นหรอก ไม่อย่างนั้นจะจ้างแม่บ้านทำไมล่ะ" คำพูดของสายรุ้งถูกต้องทุกอย่างไม่อย่างนั้นป่าสมทรงคงตงงานกลับไปอยู่บ้านตั้งนานแล้วถ้าเจ้าของบ้านทำความสะอาดบ้านเองได้

หลังจากกดกริ่งหน้าประตูบ้านแล้วสองสาวก็ยืนรออย่างสงบเสงี่ยมไม่นานก็เห็นหญิงวัยกลางคนใบหน้ายิ้มแย้มคนหนึ่งเดินมาเปิดประตูให้ทันทีที่เห็นใบหน้านั้นชัดเจนสนใจก็จำได้ทันทีว่าเป็นป่าสมทรง

"โอ๊ยตายแล้ว เอ็งเหรอเนี่ยสนใจ โต้ขึ้นเป็นกองเลย มาให้ปากอดหน่อย"

ป่าสมทรงตรงเข้ามากอดหลานสาวด้วยความคิดถึง แต่ทำไมหลานสาว

ของเธอถึงดำเนินเป็นนก อาจเพราะต้องตรากตรำซ้อมมวยก็ได้

"ป้าจ๋า ฉันอยู่นี่จะ นั่นสายรุ้งเพื่อนของฉัน" สมใจที่ยืนอยู่ด้านหลังว่า

สมทรงผละออกจากร่างของสายรุ้งแล้วพยายามมองอีกครั้ง ก่อนพบว่า คนที่เธอทอดูอยู่นี้ไม่ใช่สมใจจริงๆ ครั้งสุดท้ายที่เจอกับสมใจก็หลายปี ผ่านมาแล้ว ตอนนั้นหลานสาวของเธอยังตัวดำเหม็นม ผอมแห้งอยู่เลย ผ่านมาไม่กี่ปีก็กลายเป็นหญิงสาวหน้าตาน่าเอ็นดูเสียแล้ว

เสียอย่างเดียวผิวพรรณหยาบกร้านไปหน่อย...อย่างนี้แหละนะ โทมากับพี่ชายที่เผด็จการอย่างสมจิต

บทที่ 4

บ้านหลังนี้แปลกๆ นะ

ถ้าจะให้สนใจพูดถึงป่าสมทรงในความทรงจำแล้วก็คงเป็นเรื่องยาก ป่าทำงานที่บ้านหลังนี้มาตั้งแต่สาว ๆ กลับไปเยี่ยมบ้านปีละครั้งสองครั้ง หลัง ๆ อายุมากขึ้นก็เลิกเดินทาง ในบรรดาญาติที่สนิทกันก็เหลือหลาน แค่สองคนคือสมจิตกับสมใจ

เมื่อเห็นว่าเพื่อนได้เจอกับป่าแล้วสายรุ้งก็ขอตัวกลับ เสื้อผ้าของสมใจ มีไม่มากเพราะแอบหนีมา หลังจากยื่นทุกอย่างให้เพื่อนแล้วสายรุ้งก็กลับไป สมทรงจัดการหาห้องให้สมใจอยู่ พาเดินแนะนำสถานที่ต่างๆ ในบ้าน แล้วพาไปกินอาหารเย็นในครัวกับแม่บ้านคนอื่น

"บ้านหลังนี้นอกจากป่าแล้วก็มีไอ้เบ็ด สายไหม สายบัว ป่าแพรว แล้วก็ลุงม่อนผัวป่าแพรว" ป่าสมทรงพูด ที่นี้หน้าที่ทำครัวคือหน้าที่ของป่าแพรว ลุงม่อนเป็นคนขับรถของคุณนายดวง สายไหมกับสายบัวเป็นลูกของป่าแพรว ยังเรียนอยู่มัธยมต้น ทำหน้าที่ช่วยงานเล็กน้อยในบ้าน ส่วนเบ็ดนั้น ป่าสมทรงบอกว่าเมื่อก่อนแม่ของเบ็ดเป็นแม่ค้าอยู่ในตลาด แต่เป็นมะเร็ง ตายไปตั้งแต่เบ็ดอยู่ชั้นประถม คุณนายดวงสงสารก็เลยเอามาเลี้ยง ส่งเสียให้เรียนหนังสือตั้งใจจะให้จบปริญญา แต่เบ็ดหัวทึบเลยหยุดเรียนแค่

มัธยมปลายเท่านั้น ตอนนี้ช่วยดูแลสวนแล้วก็ปลูกผักขายในที่ดินข้างๆ บ้านของคุณนายดวง

"เจียบมากเลยนะจ๊ะ เหมือนไม่มีคนอยู่เลย" สมใจเอ่ยขึ้นเมื่อมองไปรอบๆ แล้วไม่เห็นใคร

"ตอนนี้มีคุณนายดวงอยู่คนเดียว คุณแดนอยู่คอนโดฯ ใกล้ที่ทำงาน ส่วนคุณตรีภักก็ไปตัดตัวละครเวทีที่เมืองนอกตั้งแต่เดือนที่แล้วยังไม่กลับ" บ้านหลังนี้แม้ว่าจะไม่เคยครึกครื้นอะไร แต่ก็ไม่เคยเจียบเหงาขนาดนี้ หลังจากที่แดนย้ายออกไปบรรยากาศก็วังเวงมากขึ้นทุกที

"แล้วฉันอยู่ที่นี้ได้จริงๆ หรือจ๊ะ ดูแล้วที่นี้ก็คนเยอะ"

"ได้สิ คุณนายท่านใจดี" สมทรงว่า เธอพูดแต่เรื่องความใจดีของคุณนายดวงอย่างเดียว ไม่ได้บอกเรื่องอื่น เพราะดูแล้วสมใจคงจะไม่เข้าใจแน่ ขนาดเธอทำงานอยู่ที่บ้านนี้มาสามสิบกว่าปียังไม่เข้าใจเลย

ถึงตอนเย็นลุ่มม่อนก็ออกไปรับคุณนายดวงที่หน้าปากซอย ถึงตรงนี้สมใจก็ไม่เข้าใจว่าคุณนายไปไหนมาถึงได้ให้คนขับรถไปรับแค่หน้าปากซอย

"คุณนายไปงานแฟนไซน์* นะพี่สมใจ" สายไหมว่า

"แฟนไซน์หรือ"

"ใช่ ช่วงนี้มาถี่มาก คุณนายไปมาหลายงานแล้ว นั่งรถไฟไปนะ บอกว่าลดโลกร้อน" ยิ่งสายไหมพูดออกมาเท่าไรสมใจก็ยิ่งรู้สึกงงเท่านั้น งานแฟนไซน์นี่คือกิจกรรมอะไรกันแน่ ทำไมคุณนายดวงถึงต้องไปที่นั่นเอง แล้วพวกคนรวยในกรุงเทพฯ เนี่ยไม่ใช่ว่าจะต้องมีคนขับรถให้ตลอดเวลาหรอกหรือ

กระทั่งคุณนายดวงกลับมาถึงบ้านสมใจก็พบคุณนายเจ้าของบ้านเสียที ในความคิดของสมใจคุณนายดวงคงจะอายุมากพอสมควร อาจจะใส่สร้อยเพชร ทำผมเป็นกะบังเหมือนคุณหญิงคุณนายในละคร แต่ใน

* แฟนไซน์ (Fansign) คืองานแจกลายเซ็นของศิลปิน

ความเป็นจริงแล้วไม่ใช่อย่างนั้นเลย

คุณนายดวงคูมีอายุก็จริง แต่ดูจากใบหน้าแล้วก็พอเดาได้ว่าตอนสาวสวยแค่ไหน ร่างกายไม่ได้ใหญ่เทอะทะ อันที่จริงหากมองข้างหลังก็เดาไม่ออกว่าอายุเท่าไรแน่ๆ ใบหน้าสวยแย้มยิ้มให้ทุกคนอย่างเป็นมิตร ก่อนจะมาหยุดที่สมใจ

"หลานสาวของสมทรงใช่ใหม"

"ใช่ค่ะคุณนายดวง สวัสดิ์คุณนายดวงสิ" ป้าสมทรงหันไปพูดกับสมใจ จากนั้นหญิงสาวก็ยกมือไหว้เจ้าของบ้าน สายตาของคุณนายดวงที่มองมาทำให้สมใจรู้สึกอึดใจอย่างประหลาด โดยเฉพาะตอนที่อีกฝ่ายวางมือลงบนศีรษะของเธอ

"หน้าตาน่ารักเชียว อายุเท่าไรแล้วล่ะ"

"สิบเก้าแล้วจ้า"

"แหม นึกถึงตอนที่ฉันยังสาวๆ อายุเท่าเธอเนี่ยผู้ชายมาจีบกันตรึมเลย" พุดจบก็หัวเราะเสียงดังลั่นก่อนจะจูงมือของสมใจไปนั่งที่ห้องนั่งเล่นไม่กี่วันก่อนสมทรงบอกเรื่องที่คุณนายดวงจะมาอยู่ที่นี่เพื่อเรียนต่อสักพัก พอได้ยินว่าจะมีคนมาอยู่ในบ้านเพิ่มขึ้นคุณนายดวงก็ดีใจจนนอนไม่หลับอย่างน้อยคงทดแทนความเจ็บเหงาที่ขาดลูกชายไปได้บ้าง

"ขอบคุณคุณนายมากเลยนะจ๊ะที่ให้ฉันอยู่ที่นี้ รับรองว่าฉันจะช่วยทำงานทุกวัน ไม่ขี้เกียจแน่จ้า" ดวงตาใสชื่อของสมใจนั้นถูกใจเจ้าของบ้านเป็นอย่างมาก เด็กแบบนี้ใครเห็นก็เอ็นดู ท่าทางที่แสดงออกมาก็ดูจริงจังจนคนมองไม่รู้ว่าเธอจะหาเรื่องอะไรมาทำให้รู้สึกอึดใจได้

"ไหนบอกมาซิว่าเธออยากเรียนอะไร หรือสอบติดที่ไหนแล้วหรือเปล่า" คุณนายดวงพูดเรื่องการศึกษาก่อนเป็นอย่างแรก เรื่องนี้สำคัญที่สุด เด็กในบ้านนี้ได้เรียนโรงเรียนดีๆ ก็เพราะคุณนายดวง อย่างสายไหมกับสายบัวก็ได้เรียนโรงเรียนเอกชนชื่อดังเพราะคุณนายดวงเป็นคนออก

ค่าเทอมให้ทั้งหมด

"ไม่มีหรอกจ้ะ ฉันไม่ได้คิดว่าจะเรียนต่อ" สมใจยิ้มแหยๆ เธอไม่ได้หัวดีเหมือนสายรุ้ง ไม่ได้มีความฝันยิ่งใหญ่อะไรให้ต้องดิ้นรนเรียนให้สำเร็จ เธอแค่อยากเป็นศรีภรรยาของขจรเท่านั้นเอง แต่เรียนทำอาหารกับเย็บปักถักร้อยก็ไม่เลวนะ เอาไว้ค่อยคิดทีหลังแล้วกัน

"ตายแล้ว ไม่ได้นะ เป็นเด็กก็ต้องเรียนหนังสือ"

"แต่ฉันไม่รู้จะเรียนอะไรจ้ะ หัวที่บออย่างฉันเรียนไปก็ไม่รอดหรอกจ้ะ"

"รอดไม่รอดก็ต้องเรียน อะไรก็ได้ลองไปคิดดูนะ ไม่ต้องห่วงเรื่องค่าเล่าเรียน ฉันรวยนะ" อาจจะเป็นนิสัยส่วนตัวของคุณนายดวงไปแล้วที่ชอบให้เด็กทุกคนในบ้านเรียนหนังสือ หลังจากล้มเหลวในการเคี้ยวเชิฐเบ็ดให้เรียนต่อก็มาพยายามกับสายไหมและสายบัว ตอนนี่ก็เป็นสมใจ

"อ้อ จ้ะ" สมใจไม่กล้าซัดจึงรับปากไปก่อน หญิงสาวขมวดคิ้วอย่างสงสัยว่านอกจากเรื่องชกมวยแล้วเธอทำอะไรได้อีกกันนะ

"เออละ ไปพักผ่อนได้ พรุ่งนี้มาบอกนะว่าจะเรียนอะไร" คุณนายดวงสรุป

"ฮ้า" สมใจอ้าปากค้าง

ให้คิดแคว้นเดียวเนี่ยนะ...

สมใจนอนคิดหัวแทบแตกว่าจะต้องเรียนอะไร เธอมาปรึกษาป้าสมทรง เรื่องเรียนป้าก็บอกว่าให้ตอบไปสักอย่าง อะไรก็ได้ให้คุณนายท่านหายกังวล ในเมื่อเธอคิดว่าในอนาคตจะต้องเป็นศรีภรรยาของขจร ดังนั้นก็ควรเรียนเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเรื่องพวกนั้น หลังจากตัดสินใจได้เธอก็ลองโทรปรึกษาสายรุ้ง โดยยิ้มโทรศัพท์ของป้าสมทรง

"คหกรรมเนี่ยนะ" เสียงปลายสายหัวเราะดังลั่น เพราะไม่เคยเห็นสมใจแต่ทำงานบ้านงานเรือนมาก่อน

"ฉันก็ไม่อยากเรียนหรอก แต่คุณนายบอกว่าต้องเรียน"

"เอ็งก็ปฏิเสธไปสิ"

"แต่ฉันว่ามันก็ดีเหมือนกัน ฉันทำอะไรไม่เป็นเลยนอกจากชกมวย" สมใจว่า

"ถ้าจะทำเพราะอยากจะให้ไอ้จรมันชอบเนี่ย ขอบอกว่าอย่าเสียเวลาเลยดีกว่า อย่างเอ็งหาผู้ชายที่ตึกว่านั่นได้สมใจ เชื่อชาติ" สายรุ้งว่า สมใจไม่ได้หน้าตาชั่วร้ายซะห่วย หากไม่ได้เป็นนักมวยปานนี้ผู้ชายในหมู่บ้านรุมจีบกันไปนานแล้ว แต่เพราะชื่อเสียงของสมจิตที่เข้มงวดไม่ยอมให้แม้แต่แมลงตัวเดียวเข้าใกล้ห้องสาวได้บวกกับผู้ชายพวกนั้นคงไม่อยากจะให้เมียมีกำลังเหนือกว่า สมใจถึงรอดมาได้แบบไร้ราศีเหมือนทุกวันนี้

แต่ว่า...รอดมาเพื่อครองรักกับไอ้จรมันเนี่ยนะ! สายรุ้งรับไม่ได้

"ก็ไม่ชอบคนอื่นนี่นา จรเคย..."

"อ้อ๊ย พอแล้ว ไม่ต้องเล่า เรื่องกะละมังสีชมพูของเอ็งนะ" สายรุ้งฟังเรื่องนี้จนเบื่อ จรมันก็แคโยนกะละมังทิ้งเท่านั้นแหละ ไม่ได้คิดว่าจะช่วยใครหรอก แม้แต่เด็กเล็กๆ ในหมู่บ้านยังรู้เลยว่าจรมันเป็นคนเห็นแก่ตัวขนาดไหน หน้าตาก็ไม่ใช่ว่าจะหล่อ แถมยังหัวสูงอีกต่างหาก

"สมใจ กินข้าวได้แล้ว" เสียงของป้าสมทรงเรียก

"จ้า...แค่นี้ก่อนนะสายรุ้ง แล้วค่อยคุยกันใหม่" หญิงสาวขานรับผู้ใหญ่อ แล้วบอกกับป้าสมทรงก่อนจะกตวาง อาหารการกินของที่นี่ทำให้สมใจตื่นตาตื่นใจเป็นพิเศษ อยู่กับสมจิตนั่นเธอได้กินแต่อาหารรสจืด ไม่ก็ผักผลไม้เพราะมันดีต่อสุขภาพและกล่อมเนื้อ แต่อาหารที่นี่มีทั้งกับข้าว ทั้งขนมหลากหลาย พวกเค้กหรือคุกกี้ที่เธอไม่เคยกินมาก่อนก็มี

"สมใจ ที่เอ็งมาที่นี่ เอ็งไม่ได้บอกสมจิตมันใช่ไหม" ป้าสมทรงถามขึ้น เธอรู้สึกแปลกๆ ตั้งแต่สมใจเดินทางมากับเพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกันแล้ว อีกอย่างถ้าสมจิตอนุญาตให้ห้องสาวมาจริงก็ต้องติดต้อมาบ้าง ที่จริงดูจากนิสัยของสมจิตแล้วต้องบอกว่าไม่มีทางให้สมใจมามากกว่า

สนใจก็มหน้างุด ก่อนจะพยักหน้าขึ้นลงเบาๆ

"เฮ้อ ข้าก็กังวลอยู่แค่เรื่องเดียว"

"ป้าอย่าบอกพี่สมจิตนะจ๊ะ ฉันไม่อยากเป็นนักมวย ไม่อยากซ้อมอีกแล้ว"

"เออ ข้าเข้าใจ ไม่อย่างนั้นคงไล่เอ็งกลับไปตั้งแต่แรกแล้ว แต่เรื่องแบบนี้มันพูดยาก อีกรี่เดือนเอ็งถึงจะอายุยี่สิบละ" สมทรงถามหลานสาว

"อีกสามเดือนจะ ทำไมเหรอจ๊ะ"

"ถ้าอายุยี่สิบแล้วก็ตัดสินใจทำอะไรด้วยตัวเองได้แล้ว ไม่ต้องกลัวว่าสมจิตมันจะลากเอ็งกลับไปไง แต่ในระหว่างสามเดือนนี้ต้องไม่ให้มันหาเอ็งเจอ" เสียงของสมทรงต่ำลงกว่าปกติ ถึงตอนนี้สมใจรู้สึกเหมือนว่านี่เป็นหนึ่งฆาตกรรมอย่างไรก็ไม่รู้ เธอกับป้ากำลังสมคบคิดทำอะไรอะไรไม่ตีกันอยู่

"ถ้าฉันอายุยี่สิบแล้วจะเกิดอะไรขึ้นเหรอจ๊ะ" สมใจก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดี

"เอ็งก็จะบรรลุนิติภาวะ ไม่ต้องมีผู้ปกครองคอยตัดสินใจอะไรให้แล้วไง"

"หมายความว่าฉันไม่ต้องถูกพี่สมจิตบังคับให้กลับไปชกมวยก็ได้ใช่ไหมจ๊ะ"

"เออสิ"

สนใจเหมือนคนที่เพิ่งได้อากาศหายใจหลังจากดำน้ำอยู่ในทะเลเป็นเวลานาน ตอนที่ตัดสินใจหนีมานั้นเธอไม่ได้คิดอะไรมากกว่าในระยะยาวจะทำยังไง จะหลบหนีสมจิตไปได้นานแค่ไหน หรือจะทำอะไรต่อจากนี้ พอมาเริ่มคิดแล้วก็รู้สึกปวดหัวตื้อ เกิดมาไม่เคยใช้สมองเยอะขนาดนี้มาก่อน

เช้าวันรุ่งขึ้นเธอก็บอกกับคุณนายดวงเรื่องเรียน แต่มีปัญหายุ่งยากที่วุ่นวายตอนมานั้นเธอไม่ได้เอาเอกสารอะไรมาเลยนอกจากบัตรประชาชนเพราะ

ไม่คิดว่าจะต้องใช้

"ยังมีเวลา กลับไปเอาก็ได้" นี่คือนี่ที่คุณนายดวงบอกก่อนจะหัวเราะเสียงดังลั่นเพราะกำลังดูวิดีโอในโทรศัพท์มือถือ ป้าสมทรงบอกว่าไม่ให้เธอถามเข้าซีเพราะคุณนายดวงกำลังอยู่ในโลกส่วนตัวเนื่องจากวันนี้เป็นวันหยุด

"คุณนายเขาทำงานด้วยหรือจะ" สมใจถาม ที่ถามเพราะเธอเห็นในละครว่าคนรวยนั้นไม่ต้องทำงานก็ได้ แต่ก็อดสงสัยไม่ได้ว่าไม่ทำงานแล้วเอาเงินจากที่ไหนมาใช้

"ทำสิ แต่ไม่ได้ทำทุกวันหรอก เมื่อก่อนคุณนายก็เหนื่อยมากกว่าที่ทุกอย่างมันจะลงตัว ทำงานไม่ได้หลับไม่ได้นอนเลย" เพราะทำงานอยู่ที่นั่นพอๆ กับอายุของลูกชายคนโตของบ้านจึงเห็นว่ากว่าที่สองสามภรรยาจะมีวันนี้ได้นั้นต้องผ่านอะไรกันมาบ้าง โดยเฉพาะตอนที่สามีเสียชีวิต ลูกๆ ก็ยังเรียนไม่จบ คุณนายดวงผู้เหมือนจะไร้สาระคนนี้ก็กลับกลายเป็นคนที่แบกรับทุกอย่างเอาไว้

ตั้งนั้นตอนนี้จึงเป็นช่วงคืนความสุขล้วนๆ

"เพราะเมื่อก่อนคุณนายไม่ได้เรียนหนังสือ ก็เลยอยากให้ทุกคนได้เรียน เพราะฉะนั้นเองไม่ต้องคิดมากหรอก มันเป็นประโยชน์ต่อตัวเองทั้งนั้น ระวังว่านี่อยู่บ้านท่านก็ช่วยงานกันไปก่อน สายบัวสายไหมมันก็ยังเด็กช่วยอะไรไม่ได้มาก ตีตลกกันเสียมากกว่า" ถึงจะดูเหมือนการบ่น แต่น้ำเสียงนั้นก็ไม่ได้แสดงถึงความรู้สึกที่ไม่ดีเลยแม้แต่น้อย ดูแล้วคนในบ้านนี้ทุกคนก็เหมือนเป็นครอบครัวของป้าสมทรงไปแล้ว

"จ๋าป้า ฉันจะช่วยทุกอย่างที่ช่วยได้เลยจ๋า" การอยู่ในบ้านนี้ก็ดูไม่ยากมากนักสำหรับสมใจ แต่สิ่งที่ยากคือสิ่งที่คุณนายดวงพูดต่างหาก เธอไม่มีทางกลับไปห่วยต่าสิ่งเพื่อเอาเอกสารเกี่ยวกับการเรียนของเธอได้แน่ ในเมื่อทำอะไรไม่ได้เธอจึงตัดสินใจปรึกษาผู้ที่เป็นเหมือนมันสมองของเธอ

สายรุ้งรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นแม่ของสมใจก็ไม่ปาน เรื่องซากกะเบือ

ยันเรือรบของสมใจตอนนี้กลายเป็นความรับผิดชอบของเธอทั้งหมด นี่อาจจะ
เป็นเวอร์กรรมที่เธอชอบแกล้งเพื่อน ถึงต้องมาคอยแก้ปัญหาก็กับสมใจ
ทุกเรื่องแบบนี้

"ไม่ต้องห่วง เรื่องนี้ข้าคุยกับพี่แจ่มไว้แล้ว พี่แจ่มจะส่งเอกสารของเอ็ง
มาทางไปรษณีย์" สายรุ้งว่า เธอคิดเอาไว้แล้วว่าจะต้องเกิดเรื่องไม่คาดฝัน
แต่คนที่ไม่ได้คิดว่าแจ่มใสจะรู้เรื่องกับเขาด้วยก็คือสมใจ

"พี่แจ่มรู้ด้วยหรือ"

"รู้ตั้งแต่ข้าหาเบอร์ของป่าสมทรงในโทรศัพท์มือถือของพี่สมจิตแล้ว
แต่เขาไม่ให้บอกเอ็งเพราะกลัวว่าเอ็งจะทำพิธีธู ตอนนี่พี่สมจิตสติแตก
ไปแล้ว ไปตามหาเอ็งในโถงทุกใบในหมู่บ้านเลย" ปลายสายพูดด้วยน้ำเสียง
ปกติ แต่คนฟังกลับรู้สึกแย่มากๆ เธอทำกับสมจิตเกินไปหรือเปล่า
ยังไงพี่ชายของเธอก็เลี้ยงเธอเหมือนลูกสาวมาตั้งแต่ที่พ่อกับแม่เสียชีวิต
มีกันแค่สองคนพี่น้องเท่านั้น พอนี้ภาพสมจิตเดินตะโกนหาเธออยู่ใน
หมู่บ้านสมใจก็รู้สึกปวดใจขึ้นมา

"หรือฉันควรจะกลับไปดี?"

"พูดบ้าอะไรของเอ็ง มาถึงขนาดนี้แล้ว ถ้ากลับไปก็ต้องชกมวย
ไปตลอดนะ จะเอาอย่างนั้นหรือ"

"ไม่เอา"

"ไม่เอาที่อยู่เฉยๆ ทุกคนหวังดีกับเอ็ง ไม่อยากให้เอ็งโดนพี่สมจิต
บังคับ เอาไว้เวลาผ่านไปพี่สมจิตมันก็คงเข้าใจเองละว่าบังคับชีวิตใคร
ไม่ได้" แม้จะดูใจร้ายหน่อยๆ แต่ถ้าปล่อยให้สมใจอยู่ที่นั่นก็เหมือนกับ
เป็นการปิดโอกาสหลายๆ อย่าง สมใจไม่เคยเจอโลกภายนอกเลยไม่รู้ว่าจะ
จะต้องฝันหรือคิดทำอะไร

"ขอบใจมากนะสายรุ้ง เดี่ยวฉันต้องไปช่วยป่าทำความสะอาดก่อน
เอาไว้คุยกันใหม่ละ" หญิงสาวว่าก่อนจะวางสาย การนี้ถึงความผิดหวัง

ของพี่ชายทำให้สมใจรู้สึกผิด แต่พอคิดว่าต้องกลับไปทำตามความฝันของสมจิตหญิงสาวก็แทบอยากจะทำเสีย เธออยากกินไก่ย่าง อยากกินขนมหวาน แล้วก็อยากกินหลายอย่างที่ยังไม่เคยกิน

ต่อให้ตายก็ยอม...!!

เมื่อคิดได้แบบนี้เธอก็ลบความรู้สึกผิดนั้นทิ้งไป อย่างไม่รู้พี่ชายของเธอก็ยังมีพี่สะใภ้คอยดูแล คงไม่เสียใจจนตายหรอก แต่ถ้าเธอกลับไปคนที่ จะตายก็คือเธอ

ผ่านไปสามวันเอกสารของสมใจก็ส่งมาถึง ด้านในมีจดหมายที่แจ่มใส เขียนให้แนบมาด้วย พี่สะใภ้ของเธอเขียนเพียงข้อความสั้นๆ เอาไว้เท่านั้น ว่า

'ไม่ต้องห่วงพี่สมจิตนะ อยากทำอะไรก็ทำเลย'

อู๊ๆ สมใจก็ร้องไห้ น้ำตาแตก แจ่มใสไม่ใช่แค่พี่สะใภ้ แต่เป็นเหมือนแม่ของเธอด้วย ทุกครั้งที่เธอถูกสมจิตดุว่าว่ากล่าว เธอก็จะมีแจ่มใสคอยปลอบใจเสมอ

"หุๆๆ น่ารักจุบเจิบ" เสียงของคุณนายดวงดั่งลั่นมาจากชั้นบน สมใจที่น้ำตานองหน้าหันไปทางสายบัวกับสายไหมที่เดินผ่านมาพอดี เมื่อเห็นสมใจร้องไห้เด็กสาวทั้งสองคนก็พูดขึ้นมา...

"พี่สมใจไม่ต้องร้องไห้หรอก พวกเราเคยร้องแล้ว แต่คุณนายก็ไม่หยุด"

บทที่ 5 ติดไซเชี่ยล

สมใจไม่ได้มีปัญหากับการที่คุณนายดวงเสียงดังหรือทำตัวแปลกๆ ที่นี้เป็นบ้านของคุณนาย ไม่ว่าเจ้าของบ้านจะทำอะไรเธอย่อมไม่มีปัญหาอยู่แล้ว ปัญหาอย่างเดียวในตอนนี่คือเธอไม่สามารถหยุดกินได้ ไม่มีการวิ่งออกกำลังกายตอนเช้า ไม่มีการกินผักหรืออาหารที่ไม่มีรสชาติ นี่ก็ผ่านมาหนึ่งสัปดาห์แล้วที่หญิงสาวหนีมาอยู่ที่นี่ การทำงานบ้านไม่ใช่เรื่องหนักหนาสำหรับสมใจ นอกจากเรื่องงานบ้านแล้วเธอยังมีตำแหน่งใหม่ พ่วงมาอีกหนึ่งอย่างคือตามคุณนายดวงไปทำงานที่บริษัท

"วันนี้ลุงม่อนไม่สบาย พี่เบียดเลยจะมาขับรถให้แทนจ้าคุณนาย" สมใจบอกกับคุณนายดวงที่ยังคงนั่งเล่นโทรศัพท์ เจ้านายของเธอสวมเสื้อยืดสีขาวมีลายสติ๊กเกอร์กางเกงยีนส์สีดำๆ ตัวหนึ่ง สวมรองเท้าผ้าใบสีขาว มีลายการ์ตูนน่ารัก มองเผินๆ แล้วเหมือนเด็กวัยรุ่นอายุไม่เกินยี่สิบ โชคดีที่คุณนายเป็นคนตัวเล็ก รูปร่างดี ไม่อย่างนั้นคงจะแปลกมากกว่านี้

"ทีหลังเรียกฉันว่าพี่ดวงก็พอนะสมใจ" คุณนายดวงว่า

"เอ่อ แต่ว่า..."

"พี่ดวง"

"จะ...พีตวง" สมใจรู้สึกเหนื่อยขึ้นมาทันที เรียกแบบนี้เธอกลับว่า จะเป็นการลามปามมากกว่า แต่ถ้าคุณนายฟังแล้วมีความสุขเธอก็เต็มใจ จะเรียก

หลังจากส่งคุณนายดวงที่บริษัทสมใจก็ไปนั่งกินส้มตำกับเบ็ดอยู่ข้างตึก ทุกครั้งที่มาส่งคุณนายดวงที่ทำงานลุงม่อนก็จะหาอะไรทำรอเวลา เนื่องจากเจ้านายทำงานแค่สามถึงสี่ชั่วโมงจึงไม่ต้องรอทั้งวัน ส่วนตัวเบ็ดไม่รู้วาลุงม่อนหาอะไรทำฆ่าเวลา แต่สำหรับเขานั้นคือการหาของกิน

"เป็นยังไงบ้างเรา มาอยู่ที่นี่ปรับตัวได้หรือยัง" เบ็ดชวนคุย

ตอนที่ไต่ยีนชื่อเบ็ดครั้งแรกสมใจก็จินตนาการไปเองว่าเขาจะต้องหน้าตาเหมือนเบ็ดแน่ หรือไม่ก็เสียงเหมือนเบ็ด หรืออาจจะทั้งสองอย่างเลยก็ได้ ตอนอยู่ห้วยต่าลิงเธอก็เคยเห็นเด็กชื่อเบ็ดมาก่อน เป็นชื่อที่ไม่น่ารักเอาเสียเลย หน้าซ้ำเจ้าของชื่อยังเป็นเด็กปากเสียวตัวดำล่ำเตี้ยอีก แต่เบ็ดที่บ้านของคุณนายดวงเป็นชายหนุ่มอายุสี่สิบกลางๆ สูงขาวตาโต ชอบปลูกต้นไม้ แม้ว่าเขาจะไม่ได้หน้าตาดีเท่าขจรของเธอ แต่หน้าตาแบบนี้ก็จะเป็นที่นิยมในหมู่นาง ในเมืองไม่น้อย

"จ้า ฉันชอบที่นี่มาก ของกินอร่อย" สมใจตอบ

"ที่อื่นก็อร่อยนะ ที่เรากินก็อาหารพื้นๆ เอง"

"อยู่ที่บ้านฉันไม่ได้กินของแบบนี้หรอกจะ พี่ชายให้กินแต่ของที่มีประโยชน์" หญิงสาวว่าก่อนจะก้มหน้าก้มตากินต่อ เธอชอบกินอาหารเผ็ด แต่สมใจไม่ยอมให้กิน ดังนั้นตอนนี้แม้ส้มตำจานนี้จะเผ็ดสักแค่ไหน แต่สมใจก็ไม่หยุดกินจนเหงื่อท่วมหน้า

"ค่อยๆ กินก็ได้ เอาไว้คราวหน้าพี่พาไปหาของกินอร่อยๆ อีก" เบ็ดยิ้มให้ จากที่เขาเคยมีน้องสาวตัวสูงสองคนคือสายบัวกับสายไหม ตอนนั้นก็เหมือนได้น้องสาวตัวโตมาอีกคนหนึ่ง

"ขอบคุณน้ำพีเบ็ด" สมใจยกมือไหว้เบ็ดทั้งที่ซ่อนยังคามือ ทำให้น้ำส้มตำ

ที่ซ่อนกระเด็นเข้าไปใบหน้าของชายหนุ่มอย่างจัง พอเห็นเบ็ดสะดุ้งแล้วร้องออกมาด้วยท่าทางทรมานหญิงสาวก็กลลนทำอะไรไม่ถูก เมื่อตั้งสติได้เธอก็รีบเอากะดาษทิชชูเช็ดที่หน้าของเบ็ด แต่อาจจะเช็ดแรงไปหน่อยเลยทำให้นิ้วของเธอกระแทกเข้าที่ตาของเขอย่างจัง

"โธ้ย!" เบ็ดร้องเสียงดัง

"ขอโทษจ้่าพี่เบ็ด เจ็บมากไหม"

"พอก่อนๆ" เบ็ดโบกมือก่อนจะเบี่ยงหน้าหลบ เขาไม่สามารถเสี่ยงให้สมใจช่วยได้อีกแล้ว ไม่อย่างนั้นคงต้องเจ็บตัวเพิ่มแน่ เขาเทน้ำเปล่าในขวดออกมาล้างหน้าแล้วใช้แขนเสื้อเช็ด พอเห็นหน้าของสมใจก็อดที่จะหัวเราะเบาๆ ไม่ได้ หญิงสาวหน้าซีดเหมือนไก่ต้มราวกับว่าตนเองทำความผิดร้ายแรงเข้าไปแล้ว

"ไม่ต้องตกใจ แค่น้ำสั้มตำเข้าตา ไม่ตายหรอก"

"ถ้าตาพี่เบ็ดบอดฉันจะดูแลพี่เบ็ดเองจ้่า" สมใจบอกด้วยสีหน้าจริงจัง

"นี่ถ้าพี่ตาบอดจริงเราไม่ต้องแต่งงานกันเลยเธอ" เบ็ดแซวเล่น

"ไม่ได้จ้่า ฉันต้องแต่งงานกับจรรยา"

"จรรยา? แฟนสมใจเธอ"

"ยังจ้่า ยังไม่ได้เป็น แต่อนาคตฉันต้องแต่งงานกับจรรยาให้ได้"

"ท่าทางจะเป็นหนุ่มหล่อสินะ" เบ็ดยิ้มแหยๆ เห็นสมใจทำท่าเหมือนตัวละครในการ์ตูนแล้วก็นึกขำ สาวน้อยคนนี้ก็น่ารักใช้ได้ ผู้ชายที่เธอพูดถึงนั้นคงจะหล่อถึงทำให้สมใจมีสายตาแบบนี้ได้

"หล่อจ้่า หล่อมากๆ"

"อยากจะได้เห็นแล้วสิ พี่ไม่ค่อยได้เจอใคร ที่เห็นหล่อที่สุดก็คุณแดนนั้นแหละ" เบ็ดว่า

"คุณแดนเธอจ้่า" สมใจรู้สึกคุ้นหูกมาก

"ก็ลูกชายคนโตของคุณนายไง ชื่อคุณแดน เป็นหมอ"

สมใจเคยเจอหมอมออยู่บ้างตอนที่ไม่สบาย เธอไม่เคยเห็นหมอในโรงพยาบาลหล่อเลยสักคน หรืออาจจะเคยหล่อมาก่อนเมื่อสักสามสิบปีที่แล้ว หมอส่วนใหญ่ก็อายุเยอะๆกันทั้งนั้น บางคนก็ดูเหมือนจะเจ็บป่วยมากกว่าคนไข้เสียอีก

"ยังไงก็ไม่หล่อเท่าจอร์จรอกจ้่า" เธอพูดอย่างมั่นใจ รูปลักษณ์ภายนอกก็ไม่สู้จิตใจที่ดี ขจรทำให้เธอมองคนที่เนื้อในมากกว่ารูปร่างหน้าตาภายนอก เป็นความประทับใจต่อใครสักคนที่ยากจะลบเลือน

"โอเค เข้าใจแล้ว" เบ็ดไม่มีอะไรจะพูดต่อ แต่รับรองได้ว่าถ้าสมใจเห็นคุณแดนเจ้านายของเขาแล้วจะต้องลืมนึกผู้ชายที่บอกว่าหล่อคนนั้นแน่ๆ

คุณแดนของเขานั่นถ้านิสัยปกติกว่านี้อีกสักหน่อยคงไม่มีทางโสดมาถึงตอนนี้แน่ ไม่ใช่แค่คุณนายดวงที่เป็นกังวลเรื่องการมีคู่ครองของลูกชาย พวกเขาที่อาศัยอยู่ในบ้านก็กังวลด้วยเช่นกัน อย่างน้อยก็เรื่องที่คุณนายดวงพยายามจะหาลูกสะใภ้เป็นผู้ชายจนลูกชายต้องหนีออกไปอยู่นอกบ้าน

พูดแล้วก็ใจหาย ไม่ได้เห็นหน้าคุณแดนมาสักพักแล้ว...

สมใจกับเบ็ดรออยู่ไม่นานเจ้านายก็เสร็จงาน คุณนายดวงไม่ได้ตรงกลับบ้านแต่แวะที่ห้างสรรพสินค้าก่อน เบ็ดพอจะรู้เหตุผลที่คุณนายพาสมาใจมาด้วยอยู่ก่อนแล้ว มีแต่สมใจที่ดูเหมือนจะเข้าใจไปเองว่าคุณนายคงจะพาเธอมาให้ช่วยทำงานอะไรสักอย่าง

"ช่วยหาชุดที่เหมาะสมกับน้องคนนี่ให้หน่อยนะคะ" คุณนายดวงบอกกับพนักงานที่ร้านเสื้อผ้าแบรนด์หรูแห่งหนึ่ง สมใจหันขวับทันที่ที่นิ้วของคุณนายชี้มาทางเธอ

"คุณนายจ๊ะ"

"พี่" คุณนายดวงกอดเสียดังต่า

"พะ...พี่ดวงจ๊ะ คือ...ฉันไม่เอาหรือจ้่า ใส่ไม่เป็น" สมใจว่าก่อนจะ

ก้มมองเสื้อผ้าของตัวเอง เธอสวมกางเกงยีนเก่าๆ ที่ดูเหมือนจะเริ่มพอสีตัว ทั้งที่ก่อนหน้านี้หลวมมานาน อาจจะเป็นเพราะอาหารที่นี่ทำให้เอวของเธอใหญ่ขึ้น แต่ช่างมันสิ ใครจะสนกัน

"มีคนใส่เสื้อผ้าไม่เป็นด้วยเหรอ เอาละ เข้าไปลอง" ท่าทางของคุณนายดวงไม่ได้ฟังที่สนใจคัดค้านเลยแม้แต่น้อย ซ้ำยังดันร่างของเธอให้พนักงานในร้านพากันเอาตัวไปลองชุด

ตั้งแต่เกิดมาสนใจไม่เคยคิดว่าตัวเองสวย แม้เพียงวินาทีเดียวก็ไม่เคยเวลามองตัวเองในกระจกเธอเห็นแค่ผู้หญิงน่าเบื่อคนหนึ่งที่มีหยาบกร้าน บางครั้งก็ไหม้แดด แขนมีกลิ่นอีกต่างหาก บางครั้งเธอรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นผู้ชายมากกว่าผู้หญิงเสียอีก ถึงไว้ผมยาวก็มักจะมัดหางม้าเอาไว้ตลอด เพราะถ้าปล่อยผมเมื่อไหร่สมจิตก็จะเอากรรไกรมาตัดทันที เธอจึงรู้สึกคุ้นชินกับตัวเองที่ไม่เคยกังวลเรื่องความสวย

แต่วันนี้...เป็นครั้งแรกที่เธอชอบดูตัวเองในกระจก

"น่ารักจังคะน้อง สวยเหมือนคุณแม่เลย" พนักงานที่ช่วยเลือกเสื้อผ้าให้เธอใส่พูดขึ้น สมใจหันไปมองคุณนายดวงที่อยู่ด้านหลังแล้วเกิดความรู้สึกประหลาดขึ้นมา พร้อมกับแม่ของเธอเสียชีวิตไปตั้งแต่เธอยังจำความไม่ได้ เธออดคิดไม่ได้ว่าถ้าหากแม่ยังอยู่จะสวยและใจดีเหมือนคุณนายดวงไหมนะ

ได้ยืมพนักงานชุดแบบนั้นคุณนายดวงก็ไม่ได้สนใจจะปฏิเสธ สำหรับตนแล้วเด็กๆ ทุกคนในบ้านก็เหมือนลูกของเธอทั้งหมด กับสมใจเองเธอก็รู้สึกถูกชะตาตั้งแต่แรกเห็น แต่พอนึกถึงลูกสาวคนเดียวของตนแล้วก็อดไม่ได้ที่จะสายหน้าเบาๆ หากเป็นความฝันแล้วละก็ ไม่มีทางที่จะยอมถูกจับแต่งตัวแบบนี้แน่

"เสื้อผ้าที่ฉันเลือกไว้เมื่อกี้เอาทั้งหมดเลยนะ" คุณนายดวงว่าก่อนจะยื่นบัตรเครดิตให้กับพนักงาน สมใจไม่ได้ตีใจในความรวยของคุณนาย แต่

ติดใจเรื่องราคา เมื่อครู่เธอแอบถามพนักงานในร้านเรื่องราคาก็ต้องแปลกใจ
มากที่เสื้อผ้าชิ้นเล็กๆ พวกนี้ก็มีมูลค่าหลายพันบาท

"พี่ดวงจ๊ะ ฉันไม่เอาดีกว่าจ๊ะ มันแพงไป"

"อย่าตื้อนะ ฉันอยากซื้อของแบบนี้ตั้งนานแล้ว แต่ซื้อไปก็ไม่มีใครใส่
ให้ดู" พ่อคุณนายดวงพูดจบสนใจก็ยกมือขึ้นเกาศีรษะ ตั้งแต่เกิดมาเธอก็
ไม่เคยเถียงใครเสียด้วยสิ พ่อได้ยินเจ้าของบ้านพูดอย่างหนักแน่นแบบนี้
เธอก็ได้แต่ทำตาม หลังจากซื้อเสื้อผ้าเสร็จคุณนายก็สั่งให้เปิดชักรถกลับบ้าน
ระหว่างทางที่ยังไม่ถึงบ้านคุณนายดวงก็ถอนหายใจออกมาเสียงดัง

"เปิด วันก่อนๆ ตอนฉันไม่อยู่คุณแดนกลับเข้ามาที่บ้านบ้างหรือเปล่า"
ผู้เป็นนายถามขึ้น

"ไม่นะครับ ส่วนใหญ่ถ้าจะเอาอะไรไปสมทบจะเอาไปให้ที่โรงพยาบาล
ครับ" เปิดว่า แดนออกจากบ้านไปเป็นเดือนแล้ว ดูเหมือนว่าไม่มีทำที่
ที่อยากจะกลับมาเลยแม้แต่น้อย หรือไม่ก็จนกว่าคุณนายดวงจะเลิกถาม
เรื่องหมอผีระนั้นล่ะ

"ลูกแดนไม่โทรหาฉันเลย" คุณนายบ่น

เป็นผมก็ไม่โทรหาหรอกครับ...เปิดคิดในใจก่อนจะเหลือบมองสนใจ
ที่นั่งอยู่ข้างๆ หญิงสาวแอบหาวก่อนทำท่าเหมือนกำลังจะนอน วันนี้คุณนาย
ควรจะสนใจสนใจสิ ไม่ใช่มาถามเรื่องคุณแดนกับเขา

"สนใจ" ในที่สุดคุณนายดวงก็เรียกหญิงสาว

"จ๋าคุณนาย" สมใจลืมหัดตื้นทันที

"ทำยังไงดีสมใจ ลูกชายฉันไม่โทรหาฉันเลย" คุณนายดวงพูดคล้าย
จะขอคำปรึกษา หรือไม่ก็แค่อยากจะบอกกับใครสักคนเฉยๆ ส่วนสมใจ
ก็คิดอย่างตึงอกตึงใจก่อนจะเสนอว่า

"คุณนายก็ไปหาลูกชายเลยสิจ๊ะ"

"นั่นสิ เปิด ขับไปโรงพยาบาลเลย" คุณนายดวงกระตือรือร้นขึ้นมา

ทันทีที่จนสนใจงงว่าทำไมถึงต้องมาถามเธอด้วยว่าควรทำยังไง ปกติคนเรา คิดถึงกันก็แค่โทรหาหรือไปหากันก็ได้นี่นา

เปิดรู้สึกไม่สบายใจนักเพราะรู้ว่าแดนไม่ชอบให้มารดาไปหาที่โรงพยาบาล แต่เมื่อเป็นคำสั่งจากคนที่เลี้ยงดูเขามากก็ต้องเลยตามเลย ใช้เวลาไม่นานก่อนจะมาถึงโรงพยาบาลที่แดนทำงานอยู่ อันที่จริงคุณนายดวงเองก็ไม่แน่ใจนักว่าลูกชายจะอยู่ที่โรงพยาบาลตอนนี้หรือเปล่า จิตแพทย์ไม่เหมือนแพทย์ทั่วไป บางครั้งอาจจะออกไปหาคนไข้ที่บ้านบ้าง อยู่ที่โรงพยาบาลอื่นบ้าง หรืออยู่ศูนย์บำบัดบ้างเป็นครั้งคราว ไม่มีใครในบ้านเลย ที่รู้ตารางงานที่แน่นอนของแดนเพราะเขาไม่เคยบอก

"สนใจ เดี่ยวเข้าไปตรงนั้นแล้วบอกว่ามาพบหมอแดนนะ บอกว่าเป็นน้องสาวก็ได้" คุณนายดวงว่าก่อนจะผลักร่างของสนใจออกไปจากรถ เปิดที่เดินอยู่ข้างหลังสายหน้า สัมผัสได้ถึงเรื่องวุ่นวายที่กำลังจะเกิดขึ้น

สนใจเดินไปที่เคาน์เตอร์ด้านหน้า มีพยาบาลสองสามคนกำลังยืนคุยกันอยู่ แต่ทันทีที่เธอมายืนอยู่หน้าเคาน์เตอร์เสียงคุยก็เงียบลงก่อนที่ทั้งสามคนจะหันมามองเธอกันเป็นตาเดียว

"สวัสดิ์คะ ไม่ทราบจะมาติดต่อเรื่องอะไรคะ" พยาบาลคนหนึ่งพูดกับเธอ

"เปล่าจ้า ฉันมาหาหมอแดนจ้า เป็นน้องสาว" หญิงสาวพูดเหมือนกับที่คุณนายดวงบอกเป๊ะ

"ถ้าเป็นเรื่องส่วนตัวติดต่อคุณหมอโดยตรงเลยดีกว่านะคะ"

"จ้า" สนใจยิ้มแหยๆ ก่อนจะเดินกลับออกมาแต่โดยดี ทำเอาคนสั่งถึงกับกุมขมับ แต่เห็นหน้าใสชื่อของสนใจแล้วก็ไม่รู้จะต่อว่าอะไร

"ถ้าอย่างนั้นฉันไปเอง" คราวนี้คุณนายดวงเดินไปที่เคาน์เตอร์ด้วยตัวเอง พวกเขาเคยเจอคุณแม่ของหมอแดนสองสามครั้ง และเป็นทีไรจะจันกันทั่วว่าคุณแม่ของหมอหน้าเตี้ยกอมตะ ดูยังไงก็ไม่ใช่ผู้หญิงวัย

ห่าสิบกว่าที่มีลูกโตขนาดหมอดแดน

"คุณหมอดแดนอยู่ไหมคะ"

"เอ่อ คุณกับคนไข้อยู่ค่ะ" พยาบาลว่า

"ถ้าอย่างนั้นฉันนั่งรอแล้วกันนะ" พุดจบคุณนายดวงก็ทำท่าจะเดินออกไป แต่ยังไม่ทันไรคนที่ถูกถามหาก็เปิดประตูออกมาเจอเข้ากับมารดาตนเอง คุณนายดวงเบิกตากว้างด้วยความตกใจ

"คุณแม่ ทำไมถึงมาอยู่ที่นี่" แดนถามขึ้น เรื่องเดียวที่เขากลัวคือการที่มารดามาวุ่นวายเรื่องเขากับหมอดพีระที่โรงพยาบาล แล้ววันนี้มันก็เกิดขึ้นจริง

"อ้วยตายแล้ว พอดีเลยลูก แม่พาสมาใจมาให้ตรวจสักหน่อย น้องเขาติดเชื้อชื่อย่นะลูก" คำพูดที่ไม่มีใครคิดว่าจะได้ยินหลุดออกมาจากปากของคุณนายดวง เธอรีบกวักมือเรียกสมาใจที่กำลังยืนอึ้งกับคำพูดนั้น

แดนเห็นเด็กคนหนึ่งอายุน่าจะประมาณยี่สิบต้นๆ หรือไม่ก็ไม่เกินนั้น เดินเข้ามากับเบ็ดเตล็ดที่บ้านของเขา แม่จะใส่เสื้อผ้าดูดีมีราคา แต่ท่าทางของอีกฝ่ายไม่ได้ดูชินกับเสื้อผ้าพวกนี้เลย เห็นได้ชัดว่าคงเพิ่งเคยใส่อะไรแบบนี้เป็นครั้งแรก ใบหน้าจิ้มลิ้มน่ารักนั้นมองมาที่เขาเหมือนไม่รู้ว่าจะต้องทำอะไรดี

"จริงๆ แม่ก็ไม่อยากมากวนลูกหรอก แต่สมาใจนะสิบอกให้มา"

สมาใจหันขวับไปที่คุณนายดวงทันที...

แดนส่ายหน้าถอนหายใจก่อนจะพุดออกไปว่า

"ผมว่าคุณแม่มากกว่านะครับที่ติดเชื้อเชี่ยล"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/2M3VO4s>